

Slavgr. Kommunebibliothek

Bestemmelser for boklaan i

Stavanger kommunebibliotek.

§ 1. Manuskripter, litterære sjeldenheter, ordbøker, plancheverker og karter utlaanes ikke, men kan avbenyttes i bibliotekets læseværelse.

§ 2. Kun én bok utlaanes til hver enkelt laantaker om gangen. Bestaar et verk av flere dele, utlaanes i regelen kun én del om gangen.

§ 3. Ingen bok maa uten speciel tillatelse av bibliotekaren beholdes længer end 3 uker.

§ 4. Leveres en bok tilbake skadet eller makuleret, anskaffes et nytt eksemplar for laantakerens regning.

§ 5. Laantakere maa, om saadant forlanges, deponere et beløp av kr. 10.00 eller stille fornøden garanti for bøkernes ordentlige behandling og tilbakelevering i rett tid.

NB. Overskrides laanetiden, betales 2 øre pr. dag for hvert bind.

DEN NYE VERDENSKEISER

DEN NYE VERDENSKEISER

ZIONS LÆRDE ÆLDSTES
PROTOKOLLER

OVERSAT AV SARA HELENE WEEDON

KRISTIANIA

A/S HELGE ERICHSEN & CO. S FORLAG

1920

329

n 982

m, l eks.

FORORD

Paa et tidspunkt da hele det vestlige Europa utbreder sig om fordelene ved en konstitutionel regjering, og diskuterer Maximalismens (Bolsjevismens) fortjenester eller synder alt efter standpunktet, tror jeg at det kan ha sin værdi, naar jeg for den engelsktalende offentlighet fremlægger oversættelsen av en bok, som utkom i Tsarskoije Sielo i Rusland i 1905.

Et originaleksemplar er at se i British Museums bibliothek, under Nr. 3926 d. 17, stemplet «British Museum 10th August 1906». Hvormange flere eksemplarer av boken der muligens findes i verden, kan neppe sies, da de fleste eksemplarer kort efter offentliggjørelsen 1905 synes at være blit opkjøpt samtidig og efter alt at dømme i en bestemt hensigt. Med hensyn til dette vil jeg kun advare mine læsere om at de ikke maa ta noget eksemplar av denne oversættelse med sig til Rusland, da enhver i hvis besiddelse den findes, av Bolsjevikerne øieblikkelig blir skudt, som den der fører «reaktionær Propaganda».

Boken blev offentliggjort for den russiske almenhet av professor **UTSÅTT FRA** **STAVANGER BIBLIOTEK** **NAUS**.

Den indeholder:

1. En indledning til hovedteksten, skrevet av Sergyei Nilus i 1905.

2. Notiser fra foredrag holdt for jødiske studenter i Paris aar 1901.

3. En del av en efterskrift skrevet av samme Sergyei Nilus. Jeg har ikke anset det nødvendig at gjengi hele efterskriften, da den delvis ikke vilde være av interesse for den britiske almenhet og ikke direkte angaar det spørsmaal som optar mig, nemlig den jødiske fare.

Jeg vil anmode mine læsere om at huske paa at de omtalte foredrag blev holdt i 1901, og at Nilus's indledning og efterskrift blev skrevet i 1905.

Det er umulig at læse nogen del av dette bind nu uten at bli slaat av den sterkt profetiske tone, der klinger gjennem det hele, ikke bare angaaende det engang Hellige Rusland, men ogsaa med hensyn til visse foruroligende foreteelser som i øieblikket kan iagttages over den hele verden.

Hvo som læser dette give agt derpaa!

London, 2den december 1919.

INDLEDNING

En avdød, personlig ven har overrakt mig et manuskript, der med overordentlig klarhet og nøiagtighet beskriver planen for og utviklingen av en skjæbnesvanger, verdensomspændende sammenvergelse, som har sat sig til maal at bringe en forvendt verden til dens uundgaaelige opløsning.

Dette dokument kom mig i hænde for omtrent 4 aar siden (1901) med den forsikring, at det er en nøiagtig avskrift, i oversættelse, av originale dokumenter, som av en kvinde blev stjaalet fra en av de mest indflydelsesrike og bedst indviede ledere blandt Frimurerne.¹⁾

Tyveriet blev utført ved avslutningen av et hemmelig møte av «Indviede» i Frankrike, som er et rede for «jødisk frimureri-sammensvergelse».

For dem som kan se og høre, vover jeg at aabenbare dette manuskript under titelen «Zions Ældstes Protokoller». Ved det første gjennemsyn av disse optegnelser kan man muligens faa det indtryk, at de er, hvad vi i almindelighet kalder truismer, og at de synes at være mere eller mindre

¹⁾ Orientens Frimurere.

velkjendte sandheter, skjønt de fremstilles med en kraft og et had som ikke almindeligvis ledsager velkjendte sandheter.

Mellem linjerne syder det arrogante og dypt rotfæstede race- og religions-had, som saa længe med held har været holdt hemmelig, og det bruser op og flyter over som fra et breddfuldt kar med had og hevn, i fuld bevissthet om at dets seirende ende er nær.

Vi kan ikke undlate at bemerke at titelen ikke ganske svarer til indholdet. Dette er ikke akkurat referater av møter, men en indberetning skrevet av en eller anden mægtig person og delt op i avdelinger som ikke altid har nogen logisk rækkefølge. Det gir indtryk av at være en del av noget truende og mere viktig, hvis begyndelse mangler. Dette dokumentets ovenfor omtalte oprindelse taler for sig selv.

Efter de Hellige Fædres profetier maa Antikrists verk altid være en parodi paa Kristi liv, og maa da ogsaa ha sin Judas. Men fra et jordisk standpunkt set vil denne Judas naturligvis ikke opnaa sin hensigt; saaledes er en fuldstændig seier, hvor kortvarig den end blir, «verdensherskeren» viss. Denne henvisning til W. Solovievs ord er ikke ment som et bevis for deres videnskabelige autoritet. Fra et eskatologisk standpunkt har videnskapen ikke her nogen rolle; skjæbnen er det viktigste. Soloviev gir os lerredet, broderiet blir utført av manuskriptet.

Vi kan med grund bebreides for dette dokumentets apokryfe natur; men om det var mulig at

bevise eksistensen av denne verdensomspændende sammensvergelse ved hjælp av skrivelser eller ved vidneprov, og dersom dens ledere kunde avsløres som dem der holder de blodige traade i sin haand, da vilde jo «ondskapens hemmelighet» være aabenbar. For at bevise sig selv maa den forbli lukket til den dag da den legemliggjøres i «fortabelsens søn».

Med de nuværende komplikationer av forbryderiske foretagender, kan vi ikke vente direkte beviser, men vi maa nøie os med indiciebeviser, og av dem er hver kristen iagttagers forargede sind opfyldt.

Det som er skrevet i denne bok, burde være nok for dem «som har øren at høre med», da det siger sig selv, at det bydes dem i den hensigt at formane dem til at beskytte sig, medens der endnu er tid, og til at være paa vagt. Vor samvittighet vil være beroliget, hvis vi ved Guds naade naar dette vort vigtigste maal, at advare den ikke-jødiske verden uten dog i dens hjerte at opvække had mot det forblindede Israel. Vi stoler paa, at den ikke-jødiske verden ikke vil nære had til den feilende men troende masse av Israels folk, som er uskyldig i sine lederes synder, — de skriftklokes og fari-sæernes — deres som engang før har vist sig at være Israels fordærv. Med Guds vredes avvendelse gjenstaar der kun en vei — forening av alle kristne i Vor Herre Jesus Kristus og fuldstændig avslutning — anger for os selv og andre.

Men er dette mulig med verdens nuværende uomvendthet? Det er umulig for verden, men

mulig i det troende Rusland. De nuværende politiske forhold i de vesteuropæiske stater og deres beslegtede stater i andre verdensdele er forutsagt av Apostlernes Fyrste. I sin attraa efter at gjøre sit jordiske liv fuldkomment, og i sin søken efter en bedre virkeliggjørelse av magtens idé, som skulde sikre alles velfærd, og i sin søken efter en universal mæthet, hvilket er blit menneskelivets høieste ideal, forandret menneskeheten sine idealers kursretning, da den erklærte at den kristne tro var fuldstændig uholdbar og ikke hadde opfyldt det haab man hadde sat til den. Verden omstyrter gamle guder og danner sig nye, løfter nye guder op paa piedestaler og bygger dem nye templer, det ene prægtigere end det andet, for igjen at avsætte og ødelægge dem. Menneskene har tapt selve forestillingen om magt git av Gud til salvede konger, og nærmer sig nu anarkiet. Snart vil vegtstangen paa den republikanske og konstitutionelle vegt bli slitt ut. Vegtskaalerne vil falde, og i sit fald vil de rive med sig alle regjeringer ned i anarkiets avgrundshvirvel.

Verdens bolverk og sidste skanse mot den kommende stormflod er Rusland. Dets sande tro lever endnu og dets salvede keiser staar endnu som dets sikre beskytter.

Alle ødelæggelsens anslag fra Antikrists truende og øiensynlige tjenere, fra dem som bevisst eller ubevisst gjør hans verk, er rettet mot Rusland. Grundene er forstaaelige, hensigten er kjendt, de maa være kjendt av det troende og trofaste Rusland. Jo mere truende de kommende historiske

begivenheter er, jo mere frygtindgydende de optrækkende mørke skyer synes, desto taprere og tilidsfuldere maa de modige og standhaftige russerhjerter banke. Modig bør de slaa ring om sin kirkes hellige banner og om sin Zars trone. Saalænge sjælen lever, og saa længe det brændende hjerte slaar i barmen, saalænge er der intet sted for fortvilelsens døds-spøkelse; men det er os og vor tro-skap som skal vinde den Almægtige barmhjertighet og utsætte faldets time for Rusland. (1905.)

ZIONS LÆRDE ÆLDSTES PROTOKOLLER.

Vi vil tale frit ut og diskutere betydningen av enhver idé, og ved sammenligninger og følgeslutninger vil vi opnaa fuld klarhet. Paa denne maate vil jeg fremstille ideen i vor politik og i «goyernes» (d. v. s. det jødiske ord for alle ikke-jøder, nærmest europæerne). Det maa bemerkes, at folk med daarlige instinkter er talrikere end mennesker med ædle instinkter. Derfor opnaaes de bedste resultater, naar man vil herske over verden, ved vold og skræmmemidler, ikke ved akademisk diskussion. Hver mand stræber efter magt, alle vilde gjerne bli diktatorer, hvis de bare kunde, og de mennesker er meget sjeldne, som ikke vilde være tilbøielige til at ofre andres vel, naar de der-ved kunde naa sine egne maal.

Hvad var det som tøjlet de vilde dyr vi kalder menneskene? Hvad har hersket over dem like til nu? I de første stadier av samfundsliv bøiet de sig for den brutale og blinde kraft, siden for loven, som i virkeligheten er den samme kraft, bare maskeret. Av dette ledes jeg til at slutte at ifølge naturens lov ligger retten i magten. Politisk frihet er ikke noget faktum, men en idé. Denne idé maa man vite at anvende, naar det er nød-

vendig at bruke den som agn for at trække massernes magt til sit eget parti, hvis dette parti har bestemt sig til at ta magten fra en rival. Problemet blir enklere, hvis denne rival blir befængt med idéen om frihet, saakaldt frisind, og for denne idé's skyld opgir noget av sin magt.

Heri vil vor idé's triumf vise sig. Regjeringens løse tøiler vil, efter livets lov, bli grepet av en ny haand, fordi massernes blinde kraft ikke kan eksistere en eneste dag uten fører; og denne nye regjering vil kun fylde pladsen efter den gamle, som er blit svækket av sit frisind.

Nu tildags har guldets magt overfløiet de frisindede herskere. Der var en tid da religionen hersket. Frihetens idé kan ikke virkeliggjøres, fordi ingen vet at bruke den med maate.

Det er tilstrækkelig at gi folkenes masser selvstyre for en ganske kort tid, til at forvandle hoben til en pøbel uten samhold eller styre. Fra det selvsamme øieblik opstaar der uoverensstemmelser, som snart utvikler sig til samfundskampe; staterne kommer i brand, og deres totalbetydning forsvinder. Enten staten utmattes av sine egne indre omveltninger, eller borgerkrig lægger den aapen for fremmed fiende, kan den i hvert tilfælde betragtes som avgjort og endelig ødelagt — den vil være i vor magt. Kapitalens despoti, — og kapitalen har vi i vor haand —, vil række den et straa, som staten uundgaaelig vil klynge sig til; hvis den ikke gjør det, vil den uhjælpelig falde i avgrunden.

Hvis nogen av frisindede motiver vil være til-

bøielige til at bemerke at denne art diskussion er umoralsk, vil jeg tillate mig at spørge vedkommende hvorfor det ikke er umoralsk for en stat, der har to fiender, en ytre og en indre, at bruke forsvarsmidler mot den første, som den ikke vilde anvende mot den sidste, saasom hemmelige forsvarsplaner og natlige angrep med overmægtige stridskræfter. Hvorfor skulde det da være umoralsk for staten at bruke disse midler mot det som ødelægger grundvolden for dens liv og trivsel?

Kan en fornuftig og logisk hjerne haabe paa med held at regjere over hoben ved hjelp av argumenter og ræsonnemang, naar der er en mulighet for at saadanne argumenter og saadant ræsonnemang kan bestrides med andre argumenter, der, selv om de muligens er latterlige, dog kan fremstilles som mere tiltrækkende for den del av hoben som ikke kan tænke videre dypt, men som helst lar sig lede av smaalige lidenskaper, vaner og tilvante former, og av sentimentale teorier?

Den uindviede og uvidende hob blir, sammen med dem som har hævet sig op fra den, indviklet i partistridigheter, som hindrer enhver mulighet for enighet, selv paa et grundlag av fornuftig diskussion.

Enhver avgjørelse der fældes av masserne, er avhengig av en tilfældig eller forut arrangert majoritet, som i sin uvidenhhet om politikkens mysterier vedtar meningsløse resolutioner, og derved saar anarkiets sæd i regjeringen.

Politik har intet tilfælles med moral. En hersker som ledes av moralske hensyn, er ikke nogen

dygtig politiker, derfor sitter han ikke trygt paa sin trone. Den som vil herske, maa kunne bruke list og hykleri. De store menneskelige dyder, ærlighet og oprigtighet blir laster i politiken. De river en trone overende sikrere end den bitreste fiende. Disse dyder maa være de fremmede¹⁾ landes egenskaper, men vi er ikke i mindste maate tvunget til at la os lede av dem. Vor ret ligger i magten. Ordet «ret» er en abstrakt idé, som ikke fremgaar av nogenting. Ordet betegner ikke andet end dette: «Gi mig hvad jeg vil ha, for at jeg derved kan bevise at jeg er sterkere end du er.»

Hvor begynner «retten»? Hvor ender den? I en stat hvor magten er daarlig organisert, hvor lovene og herskerens personlighet er blitt svækket i sine funktioner ved frisindets stadige indgrep, tar jeg en anden angrepslinje, idet jeg bruker magtens ret til at ødelægge de eksisterende vedtægter og reglemanger, gripe lovene, og omorganisere alle institutioner, og jeg blir saaledes diktator over dem som, av sin egen fri vilje, av frisind, opgav sin magt og overdrog den til os. Vor styrke vil under de nuværende usikre forhold for den civile magt, bli sterkere end nogen anden, fordi den vil være usynlig til det øieblik da den er saa sterk at intet listig anslag kan undergrave den.

Av det forbigaaende onde som vi nu er nødt til at bringe til anvendelse, vil der fremstaa en urok-

¹⁾ d. v. s. alle ikke-jøder, det Gamle Testamentes «hedningefolkene». O. a.

kelig magts velsignelse, idet denne atter vil bringe den naturlige tilværelses mekanisme i funktion, den som blev ødelagt av frisindet. Hensigten hel- ligger midlet. Naar vi lægger vore planer, maa vi ikke saameget ta hensyn til hvad der er godt og moralsk rigtig, som til hvad der er nødvendig og fordelagtig.

Vi har foran os en plan som viser en strategisk linje. Fra denne linje kan vi ikke avvike, hvis vi ikke vil lægge aarhundreders arbeide øde. For at utarbeide en passende aktionsplan maa man erindre massens lumpenhet, ustadighet og mangel paa ballast, dens uformuenhet til at forstaa og respektere betingelserne for sin egen eksistens og sit eget velfærd. Man maa forstaa at mas- sens magt er blind og uten fornuft i sin skjelnen, og at den laaner øre til høire og venstre. Hvis en blind skal lede en blind, falder begge i grøften. Følgelig kan de medlemmer av massen som er opvokset fra folket, ikke staa frem som ledere av hoben uten at ruinere nationen. Bare en person som er opdraget til enevoldsmagt, kan tyde de ord som dannes av politikkens bokstaver. Overlatt til sig selv, d. v. s. til folkeledere rundne fra folke- massens dyp, blir folket ruinert av partistridig- heter, der fødes av magt- og ære-begjær, og brin- ger forstyrrelse og uorden.

Er det mulig for massen at skjelne uten ophid- selse, og uten skinsyke at lede statens affærer, som de ikke maa sammenblande med sine egne person- lige interesser? Kan de bli noget forsvar mot fremmede fiender? Dette er umulig, fordi en plan

Съ 1-го января 1911-го года теософами въ лицѣ предсѣдательницы ихъ общества, разведенной жены методистскаго пастора и „подруги жизни“ внѣ умершаго Ирландскаго революціонера, Брэдлоу, мистриссъ Анни Безантъ учрежденъ „Орденъ Звѣзды Востока“ ¹⁾. Въ члены этого ордена могутъ поступать всѣ принимающіе идею близкаго втораго пришествія мессіи въ физическомъ тѣлѣ для тысячелѣтняго царствованія на землѣ. Предсѣдателемъ этого ордена объявленъ нѣкій юноша—индусъ, Криш-

Рис. 1-а.

Н. П. Блаватская и Генри Олькоттъ.

(Лаборанты новой религіи).

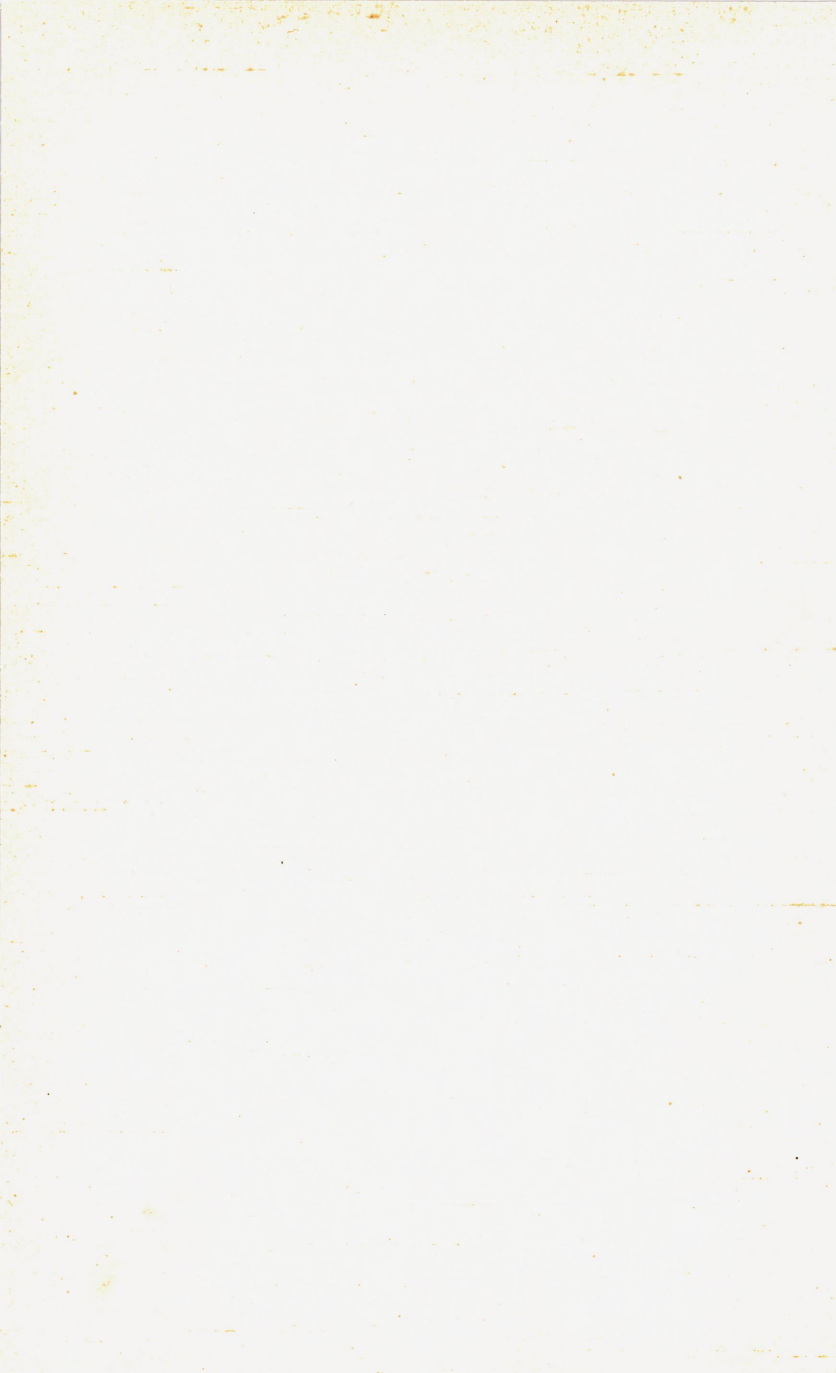
намурти (псевдонимъ—„Альціонъ“). Юношѣ этому въ 1916-мъ году исполнилось 21 годъ. Это—„христосъ“ отъ теософовъ, т. е., великій учитель, подобный Кришнѣ или Буддѣ, который поможетъ человѣчеству (Grand Instructeur spirituel, qui viendra aider l'humanité).

Если вѣрить газетнымъ сообщеніямъ, то у теософовъ въ Индіи,

¹⁾ Звѣзъ этого ордена—магическая пентаграмма, пятиконечная звѣзда (о ней будетъ сказано ниже).

С. Нилусъ. Внѣзъ есть при диверсѣ.

*H. P. Blavatsky og Henry Olcott
(den nye religions utarbeidere).*

der opdeles i likesaamange dele, som der er sind i massen, taper sit værd og blir uforstaaelig og utførlig. Bare en selvhersker kan undfange vidtfavnende planer og klart fordele de bestemte roller til hvert enkelt led i statsmaskineriets mekanisme. Herav slutter vi at det er heldigst for et folks trivsel at dets regjering ligger i en ansvarlig persons haand. Uten absolut despoti kan ingen civilisation eksistere, for civilisationer kan kun fremmes under beskyttelse av herskeren, hvem han end er, og ikke under masserne.

Massen er en barbar, og handler derefter ved alle leiligheter. Saasnart som pøbelen har sikret sig friheten, forvandler de den hurtig til anarki, som i sig selv er barbariets dypeste dybde.

Se bare paa disse alkoholiserede bæster, sløvede av drik, hvis uindskrænkede bruk taales av friheten. Skulde vi tillate os selv og vore medskabninger at gjøre likesaa? De kristne folk, vildledte av alkohol, deres unge mænd, forskruede av klassikerne og tidlige utsvævelser, hvortil de er blit tilskyndet av vore folk, lærere, tjenere, guvernanter i rike huse, kontorister og saa videre, av vore kvinder paa deres forlystelsessteder — og blandt disse regner jeg de saakaldte «damer av det høiere selskab» — deres frivillige efterfølgere i korrupsion og luksus. Vort motto maa være: «Alle magtens og hykleriets midler».

Kun den rene magt er seierrik i politik, især hvis den skjules av det for statsmænd uundværlige talent. Vold maa være grundsætningen, og list og hykleri regelen for alle de regjeringer som ikke

ønsker at lægge sine kroner for en eller anden ny magts føtter. Dette onde er det eneste middel til at naa det gode maal. Derfor maa vi ikke vike tilbake for bestikkelse, svig og forræderi, hvis disse tjener til vor saks fremme.

I politikken maa vi kunne konfiskere eiendom uten betænkning, hvis vi derved kan opnaa underkastelse og magt. Vor stat, som gaar den fredelige erobrings vei, har ret til istedenfor krigens rædsler at bruke henrettelser, der er mindre øiensynlige og mere hensigtsmæssige, og nødvendige for at opretholde skrækvældet og fremkalde blind underkastelse. Retfærdig og ubøielig strenghet er hovedfaktoren i statens magt. Ikke bare for fordelens skyld, men ogsaa av hensyn til pligt og seier maa vi holde os til vort volds- og hykleri-program. Vore prinsipper eier likesaa stor kraft som de midler hvorved vi bringer dem til utførelse. Det er derfor vi, ikke alene ved disse selvsamme midler, men ogsaa ved vore læresætningers strenghet, skal triumfere og trælbinde alle regjeringer under vor høieste regjering. Det er nok at det blir bekjendt at vi er ubøielige i at forhindre opsætsighet. Selv i gamle dage var vi de første som lærte folket at rope «Frihet, Likhhet og Broderskap». Det er ord som saa ofte siden er blit gjentat av papegøier, der fra nær og fjern har flokket sig om plakatsøilerne. Ved at gjenta dem fratok de verden dens trivsel og individet dets virkelige personlige frihet, som hidindtil hadde været saa vel garderet mot at bli kvalt av pøbelen.

De fremmede som tror sig saa vise og intelli-

gente, indsaa ikke hvor abstrakte de ord var, som de selv uttalte, og la ikke merke til hvor litet ordene stemte overens, ja at de ret frem motsa hverandre.

De saa ikke at der ingen likhet er i naturen, og at naturen selv har skapt forskjellige og ulike normer for tanke, karakter og evne. Det er det samme med underkastelsen under naturens lov. Disse kloke hoder ante ikke at massen er en blind magt, og at de mænd der som herskere skyter op fra den, ogsaa er blinde i politik. At en mand som er bestemt til hersker, kan regjere, selv om han er en dumrian, men at en som ikke er forutbestemt til at herske, ikke vilde forstaa politik, selv om han var et geni. Alt dette lot de fremmede ute av betragtning. Paa samme tid var det paa dette grundlag at den dynastiske regjering var bygget. En konge-far instruerte sin søn om betydningen av og forløpet for den politiske utvikling paa en saadan maate at ingen andre end dynastiets medlemmer fik kundskap derom, og ingen kunde aabenbare hemmelighetene til det regjerede folk. I tidens løp gik den sande politiske undervisnings betydning tapt, saaledes som den var overlevert fra slegt til slegt i dynastierne, og dette tap bidrog til vor saks fremgang. Vort rop paa «Frihet, Likhet og Broderskap» bragte legioner til vore rækker fra alle verdens kanter ved vore ufrivillige erendssvende, og disse legioner bar vort banner med begeistring.

Imidlertid aat ordene sig som orm ind i de kristnes velfærd og ødela deres fred, standhaftig-

het og enhet, det vil si grundlaget for deres stater. Som vi siden skal se, var det denne aktion som bragte os triumfen. Det gav os blandt andet anledning til at spille ut triumf es — nemlig avskaffelsen av alle privilegier, med andre ord av de fremmedes aristokrati, som var det eneste forsvarsverk stater og folk hadde mot vor magt. Paa ruinerne av det naturlige og arvelige aristokrati bygget vi en ny adel for os selv med et finansielt grundlag. Vi bygget denne nye adel paa penge som vi hadde kontrollen over, og paa den naturvidenskap som vore lærde fremmet. Vor seier blev gjort saameget lettere ved den kjendsgjerning at vi, gjennom vore forbindelser med personer som var os uundværlige, altid benyttet os av den menneskelige naturs mest tilgjængelige punkt, nemlig vore ofres svakhet for vinding, deres begjærlichkeit, deres umættelighet, og menneskenes materielle behov. Hver enkelt av disse nævnte svakheter er i og for sig i stand til at ødelægge initiativet, og derved utlevere menneskenes viljekraft paa naade og unaade til dem som ønsker at berøve dem enhver evne til eget initiativ. Det abstrakte ved ordet «frihet» gjorde det mulig at overbevise masserne om, at al regjering kun er en disponent, der repræsenterer eieren, d. v. s. nationen, og at den følgelig kan kastes som en gammel hanske. Det faktum, at folkenes repræsentanter kan avsettes, utleverte disse til os og la i virkelighet deres utnævnelse i vore hænder.

For vort maal maa det absolut undgaaes at nogen krig skal medføre territoriale forandringer. Uten territoriale avstaaelser og indrømmelser kommer nemlig krigen ind paa fuldstændig økonomisk grund. Da skal folkene erkjende vor overlegenhet i den hjælp vi skal yde dem, og en saadan tingenes tilstand vil utlevere begge sider til vore millionøiede agenter, som raader over ubegrænsede pengemidler. Da skal vore internationale rettigheter bortfeie verdens love og regjere over landene, som de enkelte regjeringer over sine undersaatte.

Vi vil vælge vore administratorer blandt mængden, saa at de vil besidde servile tendenser. De kommer ikke til at ha erfaring i regjeringens kunst, og vil derfor bli som voks i hænderne paa vore lærde og vise raadgivere, der fra barnsben blir utdannet til at regjere verden. Som I allerede vet, har disse mænd studert regjeringens videnskap i vore politiske planer, i den historiske erfaring og ved iagttagelse av begivenheternes gang. De fremmede drar ingen fordel av kontinuerlige historiske studier, de følger den teoretiske rutine uten at betænke hvilke resultater den kan ha. Derfor behøver vi ikke at ta de fremmede i betraktning. Lad dem more sig til tidens fylde kommer, eller la dem leve i haabet om nye nydelser eller i erindringen om forbigangne glæder. La dem tro at lovene om teorier som vi har bibragt dem, er av den høieste vigtighet for dem. Med dette maal for øie og ved hjælp av vor presse kan vi stadig øke deres blinde tro paa disse love. De dannede

klasser blandt de fremmede vil bryste sig av sin lærdom uten at prøve den, de vil praktisere den lære de har mottat fra naturvidenskapen, saaledes som vore folk har fremstillet den for dem, i den hensigt at vende deres tænkning i den retning hvor vi vil ha den.

Tro ikke at disse forsikringer er tomme ord. Tænk paa Darwin, Marx og Nietzsche, hvis seire i tænkningens verden var forut arrangert av os. Disse naturvidenskabelige retningers demoraliserende virkning paa de fremmedes tænkning er vel øiensynlig for os.

For at hindre at der gjøres feiltagelser i vor politik og i vort administrative arbeide er det absolut nødvendig for os at studere og holde os for øie nutidens aandstrømninger og nationernes karakterer og tilbøieligheter.

Vor teoris seier er dens evne til at tilpasse sig efter de folks temperamang, med hvem vi kommer i forbindelse. Den har ikke hat held med sig, hvis dens praktiske anvendelse ikke baseres paa fortidens erfaringer, sammenstillet med iagttagelser fra nutiden. Pressen i hænderne paa eksisterende regjeringer er en stor magt, hvorved der opnaaes herredømme over folkenes sind. Pressen fremsætter hobens vitale krav, skriker op om dens klager og skaper undertiden utilfredshet blandt mængden. Det frie ords virkeliggjørelse fødes i pressen. Men regjeringerne forstod ikke at gjøre den rette bruk av denne magt, og den faldt i vore hænder. Gjennem pressen vandt vi indflydelse skjønt vi selv holdt os i bakgrunden. Takket være pressen op-

hobet vi guld skjønt det kostet os strømme av blod: det kostet os opofrelsen av mange av vore egne, men hvert eneste offer paa vor side er værdt tusener av de fremmede i Guds øine.

Idag kan jeg forsikre eder at vi kun er et par skridt fra vort maal. Der er kun et litet stykke igjen, og den symbolske slanges cirkel — vort folks vaabenmerke — vil være sluttet. Naar denne cirkel er lukket, vil alle Europas stater være inde-sluttet i den, som i uslitelige lænker.

Den nuværende samfundsbygningens vegt vil snart bryte sammen, fordi vi sliter den ut ved stadig at bringe den ut av likevegt og derved formindske dens brukbarhet.

De fremmede trodde at vegten var konstruert sterk nok, og ventet at den skulde holde balancen vedlike. Men de som holder vegtstangen — d. e.: staternes overhoder — hindres av sine tjenere, som ikke er dem til nogen nytte, fordi de trækkes bort av den ubegrænsede intriges magt, som tilhører dem, takket være det skrækvælde som hersker i paladserne.

Da herskeren ingen adgang har til sit folks hjerter, kan han ikke forsvare sig mot de magtelskende intriganter. Da den aarvaakne magt av os er blit skilt fra pøbelens blinde magt, har begge mistet sin betydning, fordi de, naar de er adskilt er likesaa hjelpeløse som en blind uten stok. I den hensigt at faa alle magtens elskere til at

bruke sin magt slet, satte vi alle magter op mot hverandre, idet vi opmuntret deres frisindede tendenser henimot uavhengighet. Vi opmuntret ethvert foretagende i denne retning, vi la kraftige vaaben i hænderne paa alle partier, og gjorde magten til maalet for enhver ærgjærrighet. Vi gjorde regjeringerne til arenaer for partikrige. Snart skal aapen uorden og fallit vise sig overalt. Udøvelige pratmakere omdannet parlamentariske og administrative møter til diskussionsmøter. Dristige journalister og uforskammede flyveskriftforfattere angriper ustanselig den administrerende magt. Misbruk av magt vil definitivt forberede sammenbruddet av alle institutioner, og alt vil falde til jorden under den rasende pøbels stormgang. Folkene er trælle i fattigdom i sit ansigts sved, værre end i livegenskap og stavnsbaand. Fra disse kunde de da paa en eller anden maate gjøre sig fri, mens intet frir dem ut av den rene nøds tyranni. Vi passet paa i grundlovene at indsette rettigheter som for mængden er rent uten betydning. Alle de saakaldte «folkets rettigheter» kan bare bestaa i ideer, der ikke kan anvendes i praksis. Hvad hjælper det en arbeider av proletariatet, hvis ryg er bøiet av haardt arbeide og hvis livsmot er knækket av stræv, at en prækestikke faar ret til at snakke eller en journalist ret til at utgi alverdens vrøvl? Hvad glæde har proletariatet av en konstitution, saalænge de ikke opnaar andet av den end de smuler som vi tilkaster dem til gjengjæld for deres stemmer paa vore folk? Republikanske rettigheter er den rene

ironi overfor en proletar, fordi den nødvendighet, at fylde hver dag med arbeide, avholder ham fra at nyde nogen fordele av de samme rettigheter, og de tjener bare til at gjøre ham mindre sikker paa sin stadige arbeidsfortjeneste, fordi de gjør ham avhengig av streiker, kamerater og arbeidsgivere. Under vor ledelse utryddet pøbelen adelen, som hadde støttet og forsvaret folket for sin egen fordels skyld, hvilken fordel er uadskillig fra hobens velfærd. Nu bøier folket, som ødela adelens forrettigheter, sig under listige utsugeres og opkomlingers aag.

Vi agter at late som om vi var arbeidernes befriere, der kommer for at frelse ham ut av denne undertrykkelse, naar vi foreslaar at han skal gaa ind i vore armeers rækker blandt socialister, anarkister og kommunister. De sidstnævnte patroniserer vi altid, idet vi later som om vi hjelper dem av broderlige grunde og til menneskehetens almindelige bedste, som det fremstilles av vort socialistiske frimureri. Adelen som eiet retten til sin del av arbeiderklassens møie, var interesseret i at den sidste var vel ernæret, sund og sterk. Vi er interesseret i det motsatte, d. v. s. i de fremmedes degeneration. Vor styrke ligger i at holde arbeideren i stadig nød og avmagt, fordi vi derved beholder ham i vor magt, og i sine egne omgivelser vil han aldrig finde kraft eller styrke til at sætte sig op mot os. Sulden vil gi kapitalen større rettigheter over arbeideren, end nogen lovlig hersker nogensinde kunde gi en adelsmand.

Vi behersker masserne ved at gjøre bruk av den

misundelse og det had der avles av undertrykkelse og nød. Og ved hjælp av disse følelser feier vi tilside dem som maatte ville hindre vor fremgang. Naar den tid kommer, at vor verdslige Hersker skal krones, skal vi nok se til at vi ved de samme midler, det vil si ved at bruke pøbelen, skal ødelægge alt som viser sig at være en hindring paa vor vei.

De fremmede kan ikke tænke naturvidenskabelig uten vor hjælp. Derfor forstaar de ikke den vitale nødvendighet for visse ting, som vi vil stræbe at holde for os selv, indtil den dag, da vor time kommer, — nemlig at i skolerne bør den vigtigste av alle videnskaper læres, nemlig videnskapen om menneskets liv og om samfundets forhold, som begge forlanger en arbeidets deling og en derav følgende opdeling av folkene i kaster og klasser. Det er i høieste grad paakrævet at alle faar vite at virkelig likhet ikke kan eksistere paa grund av de forskjellige slags arbeides forskjellige natur, og de som handler saaledes at det skader en hel kaste, har et ansvar for loven forskjellig fra dens, som begaar en forbrydelse der kun angaar hans personlige ære.

Den sande videnskap om sociale forhold, ind til hvis hemmeligheter vi ikke gir de fremmede adgang, vilde snart overbevise verden om at erhverv og arbeide bør holdes inden særlige kaster, saa at al den menneskelige lidelse kunde undgaaes, som kommer naar opdragelse og utdannelse ikke svarer til individets arbeide i livet. Hvis de studerte denne videnskap, vilde folkene av sin egen frie

vilje underkaste sig de herskende autoriteter, og anerkjende de kaster som disse vilde anordne. Under de nuværende forhold for videnskapen og med den retning vi har sørget for at den følger, tror hoben i sin uvidenheth blindt paa det trykte ord, og i feilagtige illusioner som vi har inspireret, hader den alle klasser som den tror er høiere end den selv. For den forstaar ikke de enkelte klassers særværdi. Dette had vil bli endnu mere utpræget, hvor det dreier sig om økonomiske kriser, fordi det da vil stanse marked og produktion. Vi vil skape en universal økonomisk krise ved alle tænkelige underhaandsmidler og ved hjælp av guldets som alt er i vore hænder. Samtidig vil vi sætte paa gaten vældige horder av arbeidere over hele Europa. Disse masser vil da gladelig kaste sig over dem som de i sin uvidenheth har været misundelige paa fra barndommen av, utøse deres blod og plyndre deres eiendomme.

De vil ikke skade os, fordi vi forut vil kjende til angrepets øieblik, og vil ta forholdsregler til at beskytte vore egne interesser.

Vi overtalte de fremmede til at tro at frisind vilde føre til et fornuftens kongedømme. Vort despoti vil ha denne karakter, fordi det vil være i stand til at slaa ned ethvert oprør og ved retfærdig strengthet at utrydde enhver frihetsidé fra alle institutioner.

Da masserne opdaget at alle slags rettigheter blev git dem i frihetens navn, indbildte de sig at det var dem som var herrer, og begyndte at tilrive sig magt. Likesom enhver anden blind traf natur-

ligvis ogsaa masserne paa en mængde hindringer. Da de ikke ønsket at vende tilbage til de gamle tilstande, la de sin magt for vore føtter. Husk paa den franske revolution som vi pleier kalde «den store». Vi kjender vel til hemmeligheten ved dens forberedende organisation, fordi den var vore hænders gjerning. Fra den tid og fremover har vi ledet folkene fra den ene skuffelse til den anden for at de endog skulde opgi os til gunst for den Konge-Despot av Zions blod som vi forbereder for verden. For øieblikket er vi, som en international magt, uantastelige, fordi vi, om vi blir angrepet av en av de fremmede regjeringer, vil bli forsvaret av andre. I sin intense lumpenhet hjælper de kristne folk vor uavhengighet, naar de knælende kryper for magten, naar de er ubarmhertige mot de svake, uten skaansel overfor feil og milde i sin dom over forbrydelser, naar de ikke vil indrømme frihetens selvmotsigelser, naar de taalmodige som martyrer taaler et dristig despoti.

Av de nuværende diktatorer, regjeringschefer og ministre taaler de fremmede misbruk som de vilde ha myrdet tyve konger for. Hvordan skal saadanne tilstande forklares? Hvorfor er masserne saa ulogiske i sin dom over begivenheterne? Grunden er den, at despoterne overtaler folkene ved sine agenter til at tro at skjønt de misbruker sin magt og skader staten, gjør de det med et stort maal for øie, det nemlig at opnaa trivsel og velstand for hoben, og for det internationale broderskaps, enhetens og likhetens skyld.

De fortæller dem visselig ikke at en saadan

enhet kun kan opnaaes under vort herredømme. Derfor ser vi pøbelen fordømme de uskyldige og frifinde de skyldige, overbevist om at den altid kan gjøre hvad den lyster. Paa grund av denne sinds-tilstand ødelægger hoben al stabilitet, og skaper uorden hvor den kan komme til. Ordet «frihet» bringer samfundet i konflikt med alle magter, selv naturens og Guds magt. Derfor er det at vi, naar vi kommer til magten, maa stryke ordet ut av menneskenes ordforraad, fordi det er symbolet paa den dyriske magt der gjør pøbelen til blodtørstige rovdyr. Men vi maa huske paa at disse dyr falder i søvn, saa snart som de er mætte av blod, og at det i det øieblik dette hænder, er let at fortrolle og trælbinde dem. Hvis de ikke faar blod, sovner de ikke, men kjemper med hverandre.

Enhver republik gjennemgaar forskjellige stadier. Det første stadium er de første dages blinde raseri, der feier væk og ødelægger for fote. Det andet er demagogens tid, der frembringer anarki og avføder despoti. Dette despoti er ikke officielt lovlig, og derfor uansvarlig; det er skjult og usynlig, men lar sig allikevel merke. Det er i almindelighet styret av en eller anden hemmelig organisation, som handler bakom en eller anden straa-
mand, og vil netop derfor være saameget mere dristig og hensynsløs. Denne hemmelige magt vil ikke betænke sig paa at bytte den straa-
mand som maskerer den. Byttet vil netop hjelpe organi-

18
Fav!
sationen, som paa denne maate befrier sig for sine gamle tjenere, hvem det vilde bli nødvendig at utbetale/større belønninger for lang tjeneste. Hvem eller hvad kan avsætte en usynlig magt? Men det er netop det vor regjering er. Frimurerlogen over den hele verden er uten sit vidende en maske for vore hensigter. Men den bruk som vi agter at gjøre av denne magt i vor aktionsplan, eller endog i vort hovedkvarter, forblir stadig en hemmelighet for den hele verden.

Frihet kunde være uskadelig, og eksistere i regjeringer og lande uten at være nedbrytende for folkets tarv, hvis den var baseret paa religion og Guds frygt, paa menneskelig brodersind, uten ideer om likhet, som er i direkte motsætning til skabningens love, der forordner underkastelse.

Styret av en saadan tro vilde folkene regjeres under sine sogns formynderi, og vilde leve et rolig og stille liv i ydmyghet under ledelse av sin aandelige hyrde, og underkaste sig Guds anordning paa jorden. Derfor maa vi bortta selve Guds-tanken fra de fremmedes sind, og i dens sted sætte matematiske beregninger og materielle behov. For at bortlede de kristnes tanker fra vor politik er det av høieste vigtighet, at vi holder dem optat med handel og forretninger. Saaledes vil alle nationer kjæmpe for egen fordel, og i den almene kamp vil ingen se den fælles fiende. Men for at friheten grundig skal kunne faa de fremmedes samfundsliv ut av gjænge og ruinere det helt og fuldt, maa vi lægge al handel over paa en basis av spekulation. Resultatet derav vil være, at landets rigdom, frem-

bragt ved produktion, ikke vil bli i de fremmedes hænder, men ved spekulation vil passere til vore penge-kister.

Kampen om overmagten og de stadige forretningsspekulationer vil skape et demoraliseret, egoistisk og hjerteløst samfund. Dette samfund vil betragte politik og religion med den fuldstændigste likegyldighet, ja gjerne med motvilje. Guldets begjær vil bli deres eneste ledetraad. Og dette samfund vil kjæmpe for dette guld og danne sig en ren kultus av de materielle nydelser som gullet kan skaffe dem.

Da vil de lavere klasser slutte sig til os mot vore rivaler — de privilegerede fremmede — uten noget paaskudd av ædle motiver, ja ikke engang av lyst til rigdom, men ene og alene av had til overklasserne.

Hvad slags regjering kan man gi til samfund, hvor bestikkelser og korrupsion er trængt ind overalt, hvor rigdom kun kan opnaaes ved listige overraskelser og tvilsomme midler, hvor forstillelse stadig gaar i svang; hvor moralen opretholdes ved strenge love og straf, ikke ved frivillig anerkjendte grundsætninger, hvori patriotisme og religiøse følelser forenes med kosmopolitisk overbevisning?

Hvilken anden regjeringsform kan man gi til saadanne samfund end netop den form for despoti som jeg vil beskrive for Eder?

Vi vil organisere en sterk centraliseret regje-

ring, saa at vi kan vinde magt i samfundet for os selv. Ved nye love vil vi regulere vore undersaatters politiske liv, som om de var dele av et maskineri. Disse love vil litt efter litt indskrænke al den frihet og alle de rettigheter som de fremmede har opstillet. Saaledes vil vort styre utvikle sig til et saa mægtig despoti at det til enhver tid og overalt vil kunne knuse alle misfornøjede eller opsætsige blandt de fremmede.

Man vil fortælle os at den art av despoti, som jeg foreslaar, ikke vil svare til den virkelige civilisations fremskridt; men jeg vil bevise at det modsatte er tilfældet. I de dage da undersaatte betragtet sine herskere som Guds vilje, underkastet de sig rolig sine monarkers despoti. Men fra den dag av da vi indgav pøbelen tanken om dens egne rettigheter, begyndte de at betragte konger som almindelige dødelige. I hobens øine faldt Herrens salve av monarkernes hode og da vi borttok deres religion, blev magten kastet paa gaten som allemands eie og blev opsnappet av os. Desuten tæller vi blandt vore gaver som administrerende magt ogsaa den at vi forstaar at beherske masserne og individerne ved hjælp av listig konstruerede teorier og et omhyggelig valg av slagord, ved livsregler og alle mulige andre hjælpemidler. Alle disse teorier som de fremmede aldeles ikke forstaar, er baseret paa analyse og iagttagelse, kombineret med et saa dygtig ræsonnemang at vore rivaler ikke kan konkurrere med os, ikke mere end de kan kappes med os i konstruktion av planer for politisk aktion og solidaritet. Det eneste samfund vi kjender, som

степени. Шепотъ кажется громомъ, мерцающая масляная лампа остлпаетъ, какъ солнце. Вниманіе становится такимъ совершеннымъ, что всякое движеніе присутствующаго, измѣненіе выраженія его лица, мельчайшія обстоятельства событія не ускользають отъ воспитанниковъ, и они могутъ повторить все съ необычайной

Рис. 8-й.

Анни Безантъ, президентъ Международнаго Теософскаго Общества.

(Современная напесса Теософовъ).

точностью. Повтореніе и упражненіе усиливають и изощряють эту впечатлительность и часто достаточно одной лишь обстановки, чтобы будущій медіумъ воспроизводилъ цѣлыя сцены и слова, возникающія въ его мозгу, какъ отзвуки бывшихъ ранѣе сеансовъ.

Часто органы чувствъ до такой степени становятся воспримчивыми, что воспитанники видятъ излученія, идущія изъ головы

*Annie Besant,
præsident i det internationale teosofiske selskap.*

kunde være i stand til at konkurrere med os paa disse omraader, maatte være jesuitersamfundet, men vi har opnaaet at gjøre dem mistænkelige i den dumme hobs øine, fordi den aapent er en organisation, mens vi har holdt os tilbake og beholdt vor organisation som en hemmelighet.

Hvad forskjel vilde det desuten gjøre for verden hvem der blir dens herre, enten den katolske kristenhets overhode eller en despot av Zions blod?

Men for os «det utvalgte folk» er saken ikke likegyldig. For en tid kan de fremmede muligens holde stand mot os. Men vi behøver ikke at frygte noget i denne henseende, da vi kan stole paa deres dypt rotfæstede gjensidige hat, som ikke kan utryddes.

Vi har sat op mot hverandre alle personlige og nationale interesser blandt de fremmede nu i næsten tyve aarhundreder, ved at nære alle religions- og stammefordomme blandt dem. Derfor er det et faktum, at ingen enkelt regjering vil faa hjelp av sin nabo i sin motstand mot os, fordi naboen vil tro at en aktion mot os kan være skadelig for hans egen eksistens. Vi er altfor mægtige — verden maa regne med os. Regjeringerne kan ikke engang slutte den mindste traktat uten at vi hemmelig er med. «Per me reges regunt» — kongerne regjere ved mig. Vi læser i Profeterne at vi av Gud er utvalgt til at herske over jorden. Gud gav os geniet forat vi skulde kunne utføre hvervet. Hvis der var et geni i fiendens leir, kunde han endnu bekjempe os, men en begynder vilde ikke kunne staa sig mot gamle indøvede veteraner som

os, og striden mellem os vilde bli saa desperat, et oppgjør som verden endnu ikke har set. Det er allerede forsent for deres geni. Alle statsmaskineriets hjul sættes i bevægelse av en kraftkilde som er i vore hænder, det vil si av guldets.

Videnskapen om samfundets økonomi, som vore lærde mænd har uttænkt, har allerede bevist at kapitalens magt er større end kronens anseelse.

For at ha fri mark maa kapitalen faa absolut monopol paa handel og forretninger. Dette er allerede opnaaet ved usynlige hænder hele verden over. En saadan frihet vil gi politisk magt til landets mænd, som ved ublu fortjeneste vil undertrykke masserne.

Nu tildags er det av større vigtighet at avvæbne folkene end at føre dem i krig. Det er av større vigtighet at bruke de brændende lidenskaper i vor saks tjeneste end at dæmpe dem; at opmuntre andres ideer og bruke dem til vor fordel end at slaa dem ned. Vor regjerings hovedproblem er dette: Hvordan skal vi svække offentlighetens tænkning ved kritik, hvordan frastjæle den dens evne til at ræsonnere, som skaper opposition, og hvordan kan man vildlede mængdens tanker ved meningsløse fraser og slagord?

Til alle tider har folkene som de enkelte tat ord i gjerningens sted, fordi de nøier sig med hvad de hører, og sjelden lægger merke til om løfterne blir opfyldt. Derfor vil vi, bare for et syns skyld organisere institutionen, hvis medlemmer med veltalende ord vil bevise og prise deres indsats i «fremskridtet».

Vi vil anlægge et frisindet ydre for alle partier og alle retninger, og vore talere skal gjøre det samme. Disse talere skal bli saa snakkesalige at de kommer til at trætte folket med sine taler i den grad at mængden faar mere end nok av vel-talenhet av nogensomhelst art.

For at vi kan sikre os den offentlige mening maa denne først gjøres absolut forvirret ved fra alle sider at høre uttalt alverdens motsigende meninger, indtil de fremmede forvilder sig i ordenes labyrint. Da vil de forstaa at den bedste utvei er ikke at ha nogen mening om politiske saker — saker som ikke er bestemt til at være forstaaelige for publikum, men som kun bør reserveres for de styrende. Dette er den første hemmelighet.

Den anden hemmelighet, som er nødvendig for at vort styre skal ha held med sig, bestaar i til en saadan grad at mangfoldiggjøre feil, vaner, lidenskaper og skik og bruk i landet, at ingen længere orker at tænke klart i det kaos som opstaar — og derfor vil menneskene ikke lenger kunne forstaa hverandre.

Denne politik vil ogsaa hjelpe os til at saa uoverensstemmelser mellem alle partier, at opløse alle samlende kræfter, og at nedslaa alt individuelt initiativ som paa nogen maate kan hindre vore planer.

Der er intet som er farligere end det personlige initiativ. Hvis der er begavelse bakom, kan det gjøre os større skade end de millioner vi har hidset i strupen paa hverandre.

Vi maa dirigere de kristne samfunds opdragelse

paa en saadan maate at deres hænder falder haabløse ned, hvergang der trænges personlig initiativ til et foretagende. Spænding som frembringes ved handlefrihet, mister sin kraft naar den møter andres frihet. Dette avføder moralsk chock, skuffelser og nederlag. Ved alle disse midler vil vi nedslaa de kristne, saa at de tvinges til at anmode os om at styre dem internationalt. Naar vi opnaar en saadan position, vil vi uten videre kunne absorbere al regjerende magt over hele verden, og danne en universal Verdens Regjering. Istedetfor de eksisterende regjeringer vil vi sætte et monstrum, som skal hete Verdens-Regjeringens Administration. Dens hænder vil strækkes ut som langtrækkende fangarme, og den vil til sin raadighet ha en saadan organisation at den ikke paa nogen mulig maate kan stanses i sin seiersgang i alle lande. Vi vil snart sætte igang en organisation av store monopoler — reservoarer for kolossale rigdomme, hvori ogsaa de fremmedes store formuer vil være saa indfiltret at de vil synke, sammen med sine regjeringers kredit, dagen efter at den politiske krise har fundet sted.¹⁾

De av de tilstedeværende som er socialøkonomer — bare beregn denne plans rækkevidde.

Vi maa anvende ethvert optænkelig middel til at utvikle Verdens-Regjeringens popularitet, idet vi sætter den op som beskyttelse og belønning for alle dem, der frivillig slutter sig til os.

¹⁾ Det er tydelig meningen at jøderne skal trække sine penger ut i sidste øieblik.

De fremmedes adel eksisterer ikke længere som en politisk magt — derfor behøver vi ikke længer at betragte den fra et saadant synspunkt. Men som grundeiere er de fremdeles en fare, fordi deres uafhængighed er sikret ved deres eiendomme. Derfor er det av aller største vigtighed for os, koste hvad det koste vil, at berøve aristokratiet dets landeiendomme. Det sikreste middel til at naa dette maal er at tvinge beskatningen op. Denne metode vil holde alle agrar-interesser paa et lavmaal. De fremmedes aristokrater som med sine nedarvede vaner ikke kan være tilfreds med litet, vil snart bli ruinert.¹

Paa samme tid maa vi yde al mulig beskyttelse til handel og forretningsvirksomhet, og specielt til spekulationer, hvis fornemste rolle blir den, at virke som en motvegt mot industrien.

Uten spekulation vil industrien øke de private kapitaler og være tilbøielig til at hæve landbruket ved at befri jorden for gjæld og laan fra landbruksbankerne. Det er nødvendig at industrien tømmer jorden for dens rigdomme, og at spekulationen overleverer alle de værdier som saaledes produceres, til os. Paa denne maate vil alle de fremmede gaa ind i proletariatets rækker. Da skal de fremmede bøie sig for os, for at faa ret til at eksistere.

I den hensigt at ruinere de fremmedes industri, og hjælpe at fremme spekulationen, vil vi opmuntre den lidenskap for grænseløs luksus som vi allerede har utviklet. Vi vil øke lønningerne, hvilket ikke vil hjelpe arbeideren, fordi vi samtidig

øker prisen paa livsfornødenheterne, mens vi bruker landbrukets daarlige utbytte som paaskud. Vi vil ogsaa snedig underminere produktionens grundlag ved at saa anarkiets sæd blandt arbeiderne og opmuntre dem til drukkenskap. Paa samme tid vil vi benytte alle mulige midler til at drive al de fremmedes intelligens fra landet. For at sakernes sande stilling ikke fortidlig skal erkjendes vil vi skjule den med en forstilt stræben efter at hjelpe de arbeidende klasser med løsningen av de store økonomiske problemer, til hvis propaganda vore økonomiske teorier yder sin assistanse paa alle mulige maater.

Øket militærtjeneste og større politistyrke er nødvendige for at utføre de ovenfor fremsatte planer. Det er nødvendig for os at ordne det saaledes at der, foruten os selv, i alle lande ikke blir tilbake andre end et vældig proletariat, saa og saa mange soldater, og saa og saa stor politistyrke, vor sak hengivne.

I hele Europa og ved Europas hjelp maa vi i andre verdensdele fremme de opløsende og skilende kræfter og det gjensidige fiendskap. Heri er der en dobbelt fordel: For det første opnaar vi respekt fra alle lande, som vel vet, at det staar i vor magt at fremkalde omveltningen eller at gjenoprette orden. For det andet skal vi sammenfiltrere alle de traade, der spindes i alle regjeringers ministerier, ikke bare ved vor politik, men ved handels-traktater og finansielle forpligtelser.

For at opnaa denne hensigt maa vi ta vor tilflugt til megen list og snedighet under forhandlinger og overenskomster; men i hvad der kaldes «officiel sprogbruk» skal vi bruke den motsatte taktik og tilsynelatende være ærlige og medgjør-lige. Saaledes skal de fremmedes regjeringer, hvem vi har lært op til at se bare den iøinefaldende side av sakerne, saaledes som vi fremstiller den for dem, til og med anse os som menneskehetens velgjørere og redningsmænd.

Vi maa kunne møte al motstand med en krigs-erklæring fra nabolandet til det land der vover at staa i vor vei; men hvis disse naboer siden skulde bestemme sig til i forening at motstaa os, da maa vi svare med at fremkalde en verdenskrig.

Hovedelementet i al politisk fremgang bestaar i den grad av hemmeligholdelse som anvendes under arbeidet. En diplomats handlinger maa ikke svare til hans ord. For at hjelpe vor verdensomspændende plan som nu nærmer sig sit forønskede maal, maa vi influere de fremmedes regjeringer med saakaldte offentlige meninger som i virkeligheten omhyggelig fabrikeres av os ved hjelp av den største av alle magter — pressen — som med et par ubetydelige undtagelser, der ikke er værd at lægges merke til engang — helt og holdent er i vore hænder.

Kortsagt, i den hensigt at vise hvor trælbundne de ikke-jødiske, europæiske regjeringer er i vore hænder, vil vi vise vor magt over en av dem ved hjelp av voldsforbrydel-

ser d. v. s. ved en skrækgjering;¹⁾ og i tilfælde av at de alle reiser sig mot os, vil vi svare med amerikanske, kinesiske eller japanske kanoner.

Vi maa sikre os alle de instrumenter, som vore fiender kunde anvende mot os. Vi maa ta vor tilflugt til de mest indviklede og komplicerede uttryk i lovgivningens leksikoner, for at vi kan frifinde os selv i tilfælde av at vi blir nødt til at træffe avgjørelser, som kan synes dristige og uretfærdige. For det blir nødvendig at uttrykke saadanne avgjørelser i en saa overbevisende formulering at det for hoben skal lyde, som om de var uttryk for den høieste moral, retfærdighet og likhet for loven. Vor regjering maa være omgit av alle de civilisationens kræfter i hvis midte vi kommer til at handle. Den maa trække ind i sin kreds pressemand, jurister, sakførere, administratorer, diplomater og endelig folk som er utdannet i vore specielle skoler. Disse mennesker vil kjende samfundslivets hemmeligheter. De vil beherske ethvert sprog der er sammensat av politiske ord og bokstaver, de vil være vel kjendt med den menneskelige naturs indre egenskaper, og med dens mest følsomme strenge, dem de skal spille paa. Disse strenge danner de fremmedes sinds konstruktion, deres gode og daarlige egenskaper, deres tilbøieligheter og laster, deres særegne kaster og

¹⁾ Bemerk de nuværende tilstande i Rusland.

klasser. Naturligvis vil disse vor magts vise raad-givere som jeg hentyder til, ikke bli valgt blandt de fremmede, som er vant til at utføre sit administrative arbeide uten tanke paa de resultater, som de maa opnaa, og uten at vite til hvilket endelig maal disse resultater tiltrænges. De fremmedes administratorer underskriver papiŗer uten at læse dem og tjener for pengebegjær eller ærgjerrighet.

Vi vil omgi vor regjering med en hel skare av socialøkonomer. Det er derfor økonomiens viden-skap er det viktigste fag som læres jøderne. Vi vil være omgit av tusener av bankmænd, forret-ningsmænd og — endnu viktigere — millionærer, fordi alt til syvende og sidst blir et pengespørs-maal. Imidlertid, saalænge som det ikke er til-raadelig at besætte regjeringsposter med vore jøde-brødre, vil vi betro disse vigtige poster til personer, hvis rygte og karakter er saa daarlig at der blir en avgrund mellem dem og nationen, og til saadanne, som i tilfælde av at de er ulydige mot vore ordrer, kan vente sig dom og fængsel. Og alt dette sker i den hensigt at de skal forsvare vore interesser med sit sidste aandedræt.

Naar I anvender vore principper, vær da speci-elt opmerksom paa de særegne karaktertræk hos den nation som omgir Eder og blandt hvem I skal arbeide. I maa ikke vente held med anvendelsen av vore principper over hele linjen, før vedkom-mende nation er blit opdraget paany av vore lære-sætninger; men ved langsom og forsigtig anven-delse av vore principper vil I opdage, at før der er gaat ti aar, vil den mest haardnakkede nationale

karakter være forandret, og vi skal kunne føie en ny nation ind i rækken av dem som allerede har bøiet sig under os.

Istedenfor de frisindede ord i vort frimurer-motto «frihet, likhet og broderskap», vil vi sætte ikke vort eget motto's ord, men ord som bare betegner en idé, og vi vil si «retten til frihet, likhetens pligt og broderskapets idé», og vi har tat oksen ved hornene. I virkeligheten har vi slaat ned alle regjerende magter undtagen vor egen, men de eksisterer endnu i teorien. Hvis for øieblikket nogen regjering stiller sig iveien for os, er dette kun en formalitet, og sker med vor fulde viden og samtykke fordi vi trenger deres antisemitiske utbrud til at holde vore smaa brødre i ave. Jeg vil ikke gaa nærmere ind paa dette punkt, fordi det allerede er behandlet i mange diskussioner.

I virkeligheten møter vi ingen motstand. Vor regjering er i lovlig henseende saa uangribelig stille at vi næsten kan kalde den ved det meget sigende navn diktatur. Jeg kan ærlig si at vi i øieblikket er lovgivere, vi sitter til doms og utdeler straf, vi henretter og benaader, vi er saa at si øverstbefalende i alle hære, og rider i spidsen for hver en. Vi hersker med mægtig kraft, fordi i vore hænder hviler brudstykkerne av et engang mægtig parti, som nu er undertrykt. Vi besidder en grænseløs ærgjærrighet, graadig begjærlighet, skaanselløs hevn og intenst had. Vi er kilder til et vidtrækkende skrækvælde. Vi bruker i vor tjeneste folk av alle meninger og alle partier, mænd som vil gjenoprette monarkier,

socialister, kommunister og forkjæmpere for alle slags utopier. Vi har lagt dem alle under aaget, hver eneste en av dem undergraver paa sin egen vis den sidste rest av magt, og prøver paa at ødelægge alle eksisterende love. Ved denne fremgangsmaate blir alle regjeringer stadig plaget og hylér efter at faa ro, og for freds skyld er de villige til at opofre alt. Men vi vil ikke gi dem ro, før de underdanig anerkjender vor internationale Verdens-Regjering.

Hoben skrek op om nødvendigheten av at løse samfundets problemer ved internationale hjælpemidler. Partistridigheter gav disse i vor magt, fordi der til at lede en opposition trænges penge, og pengene er under vor kontrol.

Vi har frygtet for at den erfarne fremmede suverænitet skulde forene sig med hobens blinde kraft, men vi har ogsaa tat alle tænkelige forholdsregler for at hindre en saadan mulighed. Mellem disse to magter har vi reist en skillende mur i den rædsel de har for hinanden. Saaledes blir pøbelens magt en støtte paa vor side. Vi alene vil være dens ledere, og vil føre den frem til vore maal. Forat den blindes haand ikke skal fri sig fra vort grep, maa vi være i stadig kontakt med masserne, om ikke personlig, saa ihvertfald gjennem vore mest trofaste brødre. Naar vi blir en anerkjendt magt, da vil vi personlig henvende os til masserne paa torvene, og undervise dem i politik i den retning som det maatte passe for os.

Hvordan kan vi kontrollere hvad der læres i landsskolerne? Det er jo avgjort at det der siges

av regjeringens utsending, eller av monarken selv, ikke kan undgaa at bli gjort bekjendt for den hele nation, da det utbredtes paa folkets tunge.

For ikke for tidlig at ødelægge de frømmedes institutioner, tok vi dem i vore erfarne hænder, og sikret os enderne av mekanismens drivfjær. Mekanismen var før i tiden i streng, men retfærdig orden; isteden derfor har vi indsat et uordnet, frisindet styre. Vi har hat vore fingre med i lovgivning, politiske valg, i pressen, i at fremme individets frihet, og endnu viktigere, i opdragelsen, som danner den frie eksistenses viktigste støtte.

Vi har forvirret og fordærvet den opvoksende slegt av de fremmede ved at opdra dem i prinsipper og teorier som vi vet er falske, men som vi selv har indpodet dem. Uten egentlig at forandre eksisterende love, men bare ved likefrem at fordreie dem og gi dem en fortolkning, som ikke var de oprindelige lovgiveres mening, har vi opnaadd ualmindelig nyttige resultater.

Disse resultater viser sig først i det faktum at vore fortolkninger har skjult lovenes virkelige mening og gjort dem saa ubegripelige at det var umulig for regjeringerne at greie ut igjen en saadan floke av love.

Derav fulgte teorien om ikke at adlyde lovens bokstav, men dømme efter sin egen samvittighet. Det er blit fremholdt at nationer kan reise sig i vaaben mot os, hvis vore planer for tidlig aabenbares, men vi har forutset dette, og kan stole paa at vi magter at slippe løs kræfter, saa vældige, at den modigste gyser derved. Inden den tid vil alle

store byer ha undergrundsbaner og underjordiske passager. Fra disse vil vi sprænge i luften hver eneste by paa kloden, med samt deres dokumenter og institutioner.¹

Idag vil jeg begynde med at gjenta hvad før er sagt og be Eder holde Eder for øie at i politikken nøier regjeringer og nationer sig med den øiensynlige side av alting; ja, og hvorledes skulde de faa tid til at undersøke tingenes indre natur, naar deres repræsentanter kun tænker paa fornøielser?

Det er meget vigtig for vor politik stadig at erindre denne omtalte detalj, da den vil være til stor hjælp, naar vi skal diskutere saadanne spørsmaal som magtens fordeling, talefrihet, presse- og religionsfrihet, likhet for loven, forsamlingsret, boligens og eiendommens ukrænkelighet, skatte-spørsmålet (tanken om hemmelig beskatning) og loves tilbakevirkende kraft. Alle denne slags spørsmaal er av den natur at de ikke egner sig til aapen diskussion for offentligheten. Men i saadanne tilfælde, da det er tvingende nødvendig at de blir omtalt for hoben maa de ikke opregnes, men uten at gaa i detaljer skal man helst avgi erklæringer angaaende principperne for al moderne ret som vi anerkjender dem. Nødvendigheten av her at være tilbakeholden, ligger i den kjendsgjerning, at saalænge et princip ikke er formulert, har vi vor

¹) Sandsynlig i figurlig betydning, med henvisning til saadanne midler som bolsjevismen.

handlefrihet, mens et saadant princip, naar det engang er sat i ord, omtrent er fastslaat med det samme.

Folket har en særlig respekt for et politisk genis magt, og taaler og respekterer alle dettes egenmægtige handlinger, idet det ræsonnerer som saa: «For et lumpent knep, men hvor fint han klarte det!» «For et bedrag, men hvor fint uttænkt og hvor flot utført!»

Vi regner med at vi kan trække alle nationer sammen til at arbeide paa konstruktionen av og grundlaget for den nye bygning som vi har planlagt. Av denne grund er det nødvendig, at vi sikrer os modige og vovsomme agenter, som kan overvinde alle hindringer paa vor vei.

Naar vi utfører vort statskup, vil vi si til folkene: «Alting er gaat elendig i den senere tid. Alle har lidt. Nu vil vi utrydde roten til al eders lidelse, det vil si, nationaliteter, grænser og nationale penger. I har naturligvis Eders frihet til at fordømme os, men kan Eders dom være retfærdig, hvis I uttaler den, før I har erfaring for hvad vi kan utrette til Eders bedste?»

Saa vil de bære os paa guldstol i triumf, haab og stor glæde. Stemmerettens magt, hvortil vi opdrog den useligste av menneskehetens medlemmer ved organiserte møter og forut arrangerte resolutioner, vil da spille sin sidste rolle. Denne magt ved hvis hjælp vi har sat os selv paa tronen, vil indfri sin sidste gjæld til os i sin iver efter at se resultaterne av vore forslag, før nogen dom avsiges.

For at opnaa absolut majoritet, maa vi faa alle til at stemme uten at gjøre forskjel mellem klasserne. En saadan majoritet kunde ikke opnaaes blandt dannede klasser eller i et samfund som var opdelt i kaster.

Naar vi saa paa denne vis har inspirert hver enkelt med tanken paa hans egen vigtighet, vil vi ødelægge de fremmedes familieliv og dets opdragende magt. Vi vil hindre begavede mænd fra at komme frem, hoben skal under vor ledelse holde saadanne mænd nede, ja endog forhindre dem i at fremsætte sine planer.

Hoben er vant til at høre paa os, som betaler den for dens opmerksomhet og dens lydighet. Der- ved skal vi, skape en saa blind magt at den aldrig blir i stand til at træffe en avgjørelse uten at ledes av vore agenter, som av os placeres saaledes at de kan lede masserne.

Hoben vil bøie sig for dette system, fordi den vil vite at dens arbeidsløn, fortjeneste og al anden fordel avhænger av disse ledere. Regjeringens system maa være én mands arbeide, fordi det er umulig at konsolidere det, hvis det skal være flere sinds kombinerede arbeide. Det er derfor det bare tillates os at kjende aktionsplanen, mens vi paa ingen maate maa diskutere den, for ikke at formindske dens effektivitet, dens enkelte deles funktion, og hvert enkelt punkts praktiske betydning. Hvis saadanne planer blev diskutert og ændret ved stadig at avgjøres ved valgurnen, vilde de bli forvrængt som resultatet av alle de feiltagelser der vilde begaaes, fordi de stemmende ikke hadde fat-

tet dybden av deres betydning. Derfor er det nødvendig at vore planer skal være definitive og logisk uttænkte. Det er grunden til at vi ikke maa kaste vor førers store arbeide frem for hoben, som vilde rive det i tusen stykker, ja ikke engang aabenbare det for en liten klik. For øieblikket vil disse planer ikke velte overende de eksisterende institutioner. De vil bare forandre deres økonomiteori, og derfor ændre deres fremgangsmaate, som uundgaaelig derefter vil følge den vei vore planer foreskriver. I alle lande eksisterer de samme institutioner bare under forskjellige navne, som folkenes repræsenterende forsamlinger, ministerier, senat, alle slags kabinetter og lovgivende og administrative departemanger.

Jeg behøver ikke at forklare Eder disse forskjellige institutioners forbindende maskineri, da I allerede kjender det saa vel. Læg bare merke til at hver enkelt av de nævnte institutioner svarer til en vigtig regjeringsfunktion. (Jeg bruker ordet «viktig» om funktionerne, ikke om institutionerne.)

Alle disse institutioner har mellem sig delt regjeringens funktioner, det vil si den lovgivende, administrerende og utøvende magt. Og deres funktion er blit noget i likhet med de funktioner som tilhører det menneskelige legemes enkelte organer.

Hvis vi beskadiger en enkelt del av regjeringsmaskineriet, vil staten bli syk, likesom legemet, — og dø. Naar vi indsprøiter frisindets gift i statens organisme, blir dennes politiske utseende

не перестает напрягать все силы свои, чтобы вновь вернуться в мир, откуда был изгнанъ, воспользовавшись для этой цѣли богоотступничествомъ евреевъ. Первоначально дверь ему открыта была Адамовымъ грѣхопаденіемъ, вторично — отступничествомъ отъ Христа Спасителя, нечестіемъ и нашей измѣной Богу. Въ

Рис. 17-я.

Панясъ. Съ портрета художника Гильона.
Одинъ изъ главныхъ жрецовъ сатанизма.

наши дни, по вѣнъ нашей, бѣсовское войнство входитъ въ миръ гораздо болѣе многочисленнымъ и могущественнымъ, чѣмъ когда-либо послѣ Голгоетской Жертвы, будучи вызвано изъ бездны сатанинскимъ крикомъ Вольтера, столько разъ повтореннымъ послѣ того въ масонскихъ ложахъ¹⁾.

¹⁾ Крикъ этотъ былъ: „terreur l'Infernal“ — „раздавите мерзкого“. Подумать страшно, кто подразумевалъ подъ этимъ словомъ. Не въ первый разъ совершается нашествіе Сатаны на христіанскій миръ: первому проявленію анти-христіанскаго заговора, въ XV вѣкѣ, — Реформація — предшествовало презычайное развитіе магіи. Въ дальнѣйшемъ своемъ развитіи протестантизмъ оказывалъ

*Panjus (efter portræt av maleren Guillon).
En av satanismens yppersteprester.*

forandret, staterne blir smittet av en sygdom til døden, nemlig blodets dekomposition. Man kan kun vente paa at dødskampen skal faa en ende. Frisindet avfødte konstitutionelle regjeringer, som indtok enevældets plads — og enevældet er den eneste sunde form for en regjering over de fremmede. Som I allerede har indset, er en forfatning intet andet end en skole for uenighet, uoverensstemmelse, trætte og unyttig partiagitation, kortsagt den er en skole for alle de elementer der svækker regjeringen. Taletribunen saa vel som pressen har hat sin andel i at gjøre herskerne svake og slappe, og dermed unyttige og overflødige, og av denne grund blev de ogsaa avsat i mange lande.

Saa blev en republikansk æra muliggjort. Istedenfor en monark indsatte vi en karikatur av en hersker i skikkelse av en præsident, som vi valgte i hoben blandt vore kreaturer og slaver.

Saaledes la vi den mine, som vi har færdig under de fremmede, eller rettere under de fremmede folkeslag. I den nærmeste fremtid vil vi gjøre præsidenten til en ansvarlig person.]

Da vil vi ikke ha nogen skrupler over aapent at anvende de planer, som vor straaamand skal maatte ta ansvaret for. Hvad gjør det os, om embedsjægerne rækker svækkes? Om der blir forvirring, fordi man ikke er i stand til at finde en præsident — en forvirring som avgjort vil opløse nationen.

For at opnaa disse resultater vil vi paa forhaand ordne det saa, at der vælges en præsident,

hvis tidligere liv indeholder en eller anden «Panama» skandale eller en lignende lyssky transaktion. En præsident av denne art vil bli en trofast tjener, som vil sætte vore planer i verk, fordi han vil frygte for avsløring, og vil la sig lede av den frygt som altid besætter en mand, der er kommet til magten, og som gjerne vil beholde de forretigheter og den ære som hans høie stilling medfører. Den repræsenterende forsamling vil vælge, beskytte og skjærme præsidenten; men vi vil frata parlamenterne deres magt til at indføre og ændre love.

Denne magt vil vi gi til den ansvarlige præsident, som blir en leddedukke i vore hænder. Saa vil præsidentmagten bli en skyteskive utsat for mange angrep; men vi vil gi ham et forsvarsmiddel i hans ret til at appellere til nationen, direkte til folket, som er vore blinde slaver — pøbelmajoriteten.

Endvidere vil vi gi præsidenten magt til at erklære krigstilstand. Vi vil forklare denne ret derhen, at da præsidenten er hovedet for armeen, maa han ha denne under sin kommando for at kunne beskytte den nye republikanske statsforfatning, da han, som ansvarlig representant for folket, har denne beskyttelse som sin pligt.

Naturligvis vil under saadanne omstændigheter nøkkelen til den indre stilling være i vor haand, og ingen andre end vi vil kunne raade for lovgivningen.

Endvidere vil vi, naar vi indfører den nye republikanske forfatning, under paaskud av stats-

hemmeligheter frata parlamentet dets ret til at bestride ønskeligheten av regjeringens fremgangsmaate. Ved denne nye forfatning vil vi ogsaa reducere folkerepræsentationen til et minimum, og derved ogsaa reducere en tilsvarende mængde av politisk lidenskap, og lidenskap for politik. Hvis de allikevel skulde bli opsætsige, vil vi avsette de gjenværende repræsentanter ved at appellere til folket. Det vil da være præsidentens ret, at utnævne formand og viceformand i parlament og senat. Istedenfor uavbrutte parlaments-sessioner vil vi sætte sessionen paa et par maa-neder ad gangen. Desuten vil præsidenten, som overhode for den utøvende magt, ha ret til at hjemsende eller opløse parlamentet, og i tilfælde av opløsning, at utsætte indkaldelsen av et nyt parlament. Men for at præsidenten ikke skal bli gjort ansvarlig for følgerne av disse strengt tat ulovlige handlinger, før vore planer er modne, vil vi overtale ministrene og andre høie, administrative embedsmænd som omgir præsidenten, til at omgaa hans ordre ved at utstede instruktioner paa egen haand og saaledes tvinge dem til at ta ansvaret istedenfor præsidenten. Under vor ledelse vil præsidenten fortolke lovene, som kan forstaaes paa mange maater.

Endvidere vil han ophæve love, naar vi anser dette ønskelig. Han vil ogsaa ha ret til at fore-slaa nye midlertidige love, ja endog forandringer i regjeringens forfatningsmæssige arbeide med den begrundelse, at statens tarv i særlig vanskelige tider kræver det.

Saadanne forholdsregler vil sætte os i stand til gradvis at ta tilbake alle rettigheter og indrømmelser, som vi maatte ha været nødt til at gi, da vi først overtok magten. Vi vil maatte indføre saadanne indrømmelser i regjeringernes bygning for at skjule den gradvise ophævelse av alle forfatningsrettigheter, naar den tid kommer da alle regjeringer skal vike sæte for vort enevælde. Vor enehersker kan muligens komme til at bli anerkjendt, før alle regjeringers avskaffelse, nemlig paa den maate at anerkjendelsen av vort styre vil begynde i selvsamme øieblik, da folkene, sønderrevet av uenighet, og bitre under sine herskeres insolvens (som vi har anordnet) hyler til os: «Avsæt dem, gi os en verdenshersker, som kan forene os og bortta alle anledninger til uenighet, nemlig grænser, nationaliteter, religioner, statsgjæld, og saa videre . . . en hersker som kan gi os fred og ro, dem vi ikke finder under vore suveræners og repræsentanters styre.»

Men I vet godt nok, at, forat faa mængden til at skrike ut en slik anmodning er det absolut paa krævet, at i alle lande forholdet mellem regjering og folk stadig forstyrres — fiendtligheter, krige, had, ja endog martyrium med sult og nød, og med utspredelse av sygdom, til en saadan grad at de fremmede ingen anden utvei ser paa alle sine vanskeligheter end at be om beskyttelse ved vore penge og vor fuldstændige suverænitet.

Men hvis vi gir folket tid til at trække pusten, vil det neppe en gang til byde os en saadan anledning.

Statsraadet vil gi eftertryk til herskerens magt. I sin egenskap av officiel lovgivende institution vil det bli en slags komité for utstedelsen av herskerens ordre.

Her er da programmet for den nye forfatning vi forbereder for verden. Vi vil gi love, definere forfatningsret og administrere dem ved hjelp av: 1) det lovgivende kammers edikter, foreslaat av præsidenten, 2) ved almindelige befalinger, befalinger fra statsraad og senat og ved kabinetsavgjørelser, og 3) naar det beleilige øieblik kommer ved et statskup.

Da vi nu løselig har trukket op linjerne i vor aktionsplan, vil vi diskutere saadanne detaljer, som vi kan komme til at trænge for at iverksætte en omordning av statsmaskineriets hjul i den retning jeg allerede har antydnet. Med disse detaljer mener jeg pressefrihet, forsamlings- og foreningsfrihet, religionsfrihet og repræsentantvalg, som vil maatte forsvinde fra menneskenes daglige liv. Hvis de ikke forsvinder, maa de ialfald bli grundforandret dagen efter at den nye forfatning blir erklæret. Det vilde nemlig være det eneste sikre øieblik til at proklamere alle vore forandringer, og det av følgende grund: Alle merkbare forandringer til andre tider kunde vise sig farlige, fordi de, om de blev indført med magt, og paa tvunget med strenghet og uten takt, kunde opirre folket, da dette vilde frygte nye forandringer i lignende retning. Paa den anden side vilde folket, hvis forandringerne medførte endnu flere indrømmelser, si at vi erkjendte vore feil, og det kunde

formindske glansen av det nye styres ufeilbarhet. De kunde ogsaa si at vi var blit rædde og hadde git efter. Og hvis saa var tilfældet, vilde verden aldrig takke os, da den regner det som sin ret altid at oppnaa indrømmelser. Hvis folket fik den ene eller den anden av disse opfatninger, vilde det være i høi grad nedbrytende for den nye forfatnings anseelse.

Det er absolut paakrævet for os, at folket, fra proklamationens første øieblik da nationerne endnu er nedsunket i rædsel og ubeslutsomhet som følge av vort statskup, skal indse at vi er saa mægtige, saa uangripelige, og raader over saadanne kræfter at vi i intet tilfælde vil ta noget hensyn til dets interesser. Vi vil faa dem til at forstaa, at vi ikke alene vil overse deres mening og ønsker, men paa alle steder og enhver tid vil være rede til med sterk haand at slaa ned enhver antydning til eller uttryk for opposition. Vi vil ha folket til at forstaa at vi har tat alt hvad vi vilde ha, og at vi ikke under nogen omstændigheter vil tillate det at faa del i vor magt. Saa vil de lukke sine øine for alting av ren frygt, og taalmodig avvente hvad der videre skal ske.

De fremmede er som en saueflok — vi er ulvene. Og vet I ikke hvad sauene gjør, naar der kommer ulv i folden? De lukker øinene. Dertil skal de ogsaa drives, fordi vi vil love dem at gjengi dem alle rettigheter, naar verdens fiender bare er undertrykte, og alle partier er utslettet. Jeg behøver neppe paapeke hvor længe de skal faa vente.

Hvad var det som ledet os til at opfinde vor politik og indpode den i de fremmede?

Vi indpodet den i dem uten at la dem forstaa dens inderste mening. Hvad var det som tilskyn-det os til denne kamplinje andet end den kjends-gjerning, at vi, som et spredt folk, ikke kunde naa vort maal ved direkte aktion, men bare ved om-gaaende bevægelser. Det var den sande grund og den virkelige oprindelse til vor organisation av frimureriet, det de fremmede ikke kunde fatte, og hvis maal de ikke engang aner. De er blit lokket ind i vore masser av loger, som synes at være udelukkende frimurerloger — for at kaste sine kamerater blaar i øinene.

Ved Guds naade blev Hans Utvalgte Folk adspredt, og denne adspredelse som for verden syn-tes at være vor svakhet, har vist sig at bli vor hele styrke, den der nu har bragt os til Verdensherre-dømmets terskel.

Der er ikke meget igjen at gjøre ved denne grundmur, før vi kan naa vort maal.

Ordet frihet, som kan fortolkes paa mange maater, vil vi definere som følger: «Frihet er ret til at gjøre det som loven tillater.» En saadan definition av dette ord vil bli nyttig for os, fordi det da tilkommer os at si hvor der skal være frihet, og hvor ikke, av den simple grund at loven kun vil tillate hvad der for os er ønskelig.

Pressen vil vi ordne os med paa følgende maate: Hvilken rolle spiller pressen i vore dage? Den tjener til i folket at vække rasende lidenskaper eller undertiden egoistiske partistridigheter, som

kan være nødvendige for vore hensigter. Den er ofte tom, uretfærdig, falsk, og de færreste forstaar dens virkelige tilværelsesgrund. Vi vil lægge tøile paa den, og kjøre den med stramme tømmer; vi vil ogsaa maatte ta ledelsen av alle andre forlagsforetagender. Det vilde litet nytte os at kontrollere aviserne, hvis vi fremdeles var utsatte for angrep i bøker og flyveskrifter.

Vi vil gjøre den nuværende kostbare produktion av trykte saker til en indtægtskilde for vor regjering ved at indføre en speciel stempelavgift, og ved at tvinge forlæggere og trykkere til at betale os et garantibeløp for at sikre os mot angrep fra pressens side. I tilfælde av angrep vil vi paa-lægge mulkt tilhøire og venstre. Saadanne forholdsregler som stempler, garantier og mulkt vil bli en rik indtægtskilde for vor regjering. Vistnok vilde partiorganer ikke vike tilbake for store mulkt, men efter fornyede alvorlige angrep paa os vilde vi utslette dem aldeles. Ingen skal ustraffet kunne røre ved vor politiske ufeilbarhets anseelse. For at undertrykke aviser o. l. vil vi bruke følgende paaskud: — Denne avis, (tidsskrift, bok eller skrift) vil vi si, ophidser folket uten grund. Men jeg vil ogsaa minde om at der blandt de opprørske aviser og bøker vil være flere end en som blir arrangert av os selv, i denne specielle hensigt. Men de vil kun angripe de punkter i vor politik som vi har bestemt os til at omlægge. Ingen opplysninger vil naa offentligheten uten at ha passert vor kontrol. Dette maal har vi allerede opnaaet ved det faktum at alle nyheter blir mottat av

nogle faa byraaer, hvor de centraliseres fra alle jordens kanter. Naar vi faar magten, vil disse byraaer fuldt og helt tilhøre os, og vi vil bare offentliggjøre saadanne nyheter som vi agter at tillate.

Hvis vi under de nuværende forhold har magtet at vinde kontrol over det fremmede samfund til en saadan grad at dette ser paa verdens-affæren gennem briller, som vi farver og sætter for dets øine, hvis der allerede nu ikke eksisterer nogen hindring for vor adgang til statshemmeligheter, som de dumme fremmede kalder dem, hvordan vil ikke vor stilling bli, naar vi officielt erkjendes som verdens beherskere, i vor verdens-keiser?

La os vende tilbage til pressens fremtid. Enhver som ønsker at bli forlægger, bibliotekar eller typograf vil bli paalagt at skaffe sig et certifikat og en licens, som i tilfælde af ulydighet vilde bli inddraget. De kanaler hvorigjennem mennesketanken finder sit udtryk, vil paa denne maate overgives i vor regjerings hænder, og denne vil bruge dem som et opdragende organ, og vil saaledes avholde offentligheden fra at vildledes med nogen idealisering av «fremskridt» og «frisind». Hvem iblandt os vet ikke at denne fantastiske velsignelse er den like vei til Utopia, hvorfra utgaar anarki og autoritetshad? Og det av den simple grund at «fremskridt» eller rettere det frisindede fremskridts idé, gav folk forskjellige ideer om befrielse uten at der blev sat maal eller grænse. Hver eneste en av dem løper efter et frihetsfantom, og tror at han kan gjøre hvad han vil, det vil si, han

kommer i en tilstand av anarki i den opposition han reiser, bare for oppositionens skyld.

Lad os nu diskutere pressen. Vi vil beskatte alle trykte skrifter som vi beskatter dagspressen, d. v. s. ved hjelp av stempelavgift og garantibeløp. Men skatter paa bøker under 300 sider skal gjøres dobbelt. Disse korte bøker setter vi i klasse med flyveskrifter for at redusere tidsskrifternes antal, da de sidstnævnte utgjør den trykte gift i dens farligste form. Disse forholdsregler vil ogsaa gjøre de fleste offentliggjorte arbeider saa lange at publikum omtrent ikke vil læse dem, allermest paa grund av den høie pris. Selv vil vi derimot utgi billige arbeider forat opdrage og lede den offentlige mening i den av os ønskede retning. Beskatningen vil redusere produktionen av tidsfordrivslitteratur uten maal og med, og det, at de er ansvarlige for loven, vil gi os magten over forfatterne. Ingen som maatte ha lyst til at angripe os, vil finde nogen forlægger.

Før noget arbeide blir trykt, maa forlægger eller trykkeri indgi andragende om tilladelse til at offentliggjøre det. Saaledes kan vi paa forhaand faa rede paa ethvert komplot imot os, og det sætter os i stand til at slaa det ned ved at komme de intrigerende i forkjøpet og offentliggjøre en forklaring.

Litteratur og journalistik er de to hovedfaktorer blandt de opdragende kræfter. Av denne grund vil vor regjering kjøpe op de fleste tidsskrifter. Paa denne maate kan vi nøytralisere den private presses slette indflydelse, og opnaa en enorm ind-

flydelse paa menneskenes sind. For hver ti private tidsskrifter vi vil tillate offentliggjør vi tredive av vore egne, og saa videre i samme maalestok.

Men publikum maa ikke faa den ringeste anelse om disse forholdsregler, og derfor maa alle vore tidsskrifter tilsynelatende være av indbyrdes motsatte meninger og opfatninger, derved indgyder vi tiltro, og viser et beroligende ydre til vore intetanende fiender, som vil falde i vor fælde og uskadeliggjøres.

Forrest i rækkerne vil vi sætte den officielle presse. Den vil altid være paa vagt for vore interesser, og derfor vil dens indflydelse paa den offentlige mening være forholdsvis ubetydelig. I anden række kommer den halv-officielle presse, hvis pligt det blir at tiltrække de likegyldige og lunkne. I tredje række vil vi sætte den presse som vi vil gi utseende av at være oppositionens, og som i ét organ rent uttalt vil synes at være vore direkte motstandere. Vore virkelige fiender kan ikke undlate at betro sig til denne opposition, og vi faar se alle deres kort.

Alle vore dagsaviser vil støtte forskjellige partier, aristokratiske, republikanske, revolutionære, og til og med anarkistiske, dog naturligvis kun saalænge forfatningerne varer. Disse aviser vil likesom den indiske guddom Vishnu, ha hundrede hænder, og hver en av dem vil føle den offentlige menings puls.

Naar pulsen gaar hurtig, vil disse hænder bøie denne mening henimot vor sak, fordi et nervøst

subjekt let lar sig lede, og villig gir sig ind under alle slags indflydelser.

Hvis nogen snakkemaskiner tror at de gjengir sine parti-avisers meninger, vil de i virkeligheten bare gjenta vor mening, eller ialfald de meninger vi vil ha fremmet. Om de tror de følger sine parti-organer, vil de i virkeligheten bare følge det flag vi vinker paa dem med. Forat opnaa at vor dags-presse kan utføre dette program, og paa en overbevisende maate støtte de forskjellige partier, maa vi organisere pressen med den største omhu.

Under navn av den Centrale Presse-Kommission vil vi organisere literære møter, hvor vore agenter ubemerket kan gi signaler og løsener. Ved diskus-sion og motsigelse av vor politik — naturligvis overfladisk, uten at røre kjernen, vil vore organer gaa til skinfeider med de offisielle aviser forat gi os et paaskud til at definere vore planer med større tydelighet end vi kunde i de midlertidige erklæringer. Dette dog naturligvis kun, naar vi kan ha fordel av det. Denne presseopposition vil ogsaa tjene til at holde folket i den tro, at ordets frihet fremdeles eksisterer. Vi vil gi vore folk anledning til at vise hvorledes oppositionen fremsætter meningsløse angrep paa os, fordi den ikke er i stand til at finde nogen virkelig grund til angrep paa vor politik. Saadanne forholdsregler som vil undgaa offentlighetens oppmerksomhet, vil være det bedste middel til at lede den offentlige mening, og til at øke tiltroen til vor regjering.

Takket være disse forholdsregler, vil vi bli i stand til at ophidse eller berolige den offentlige

mening angaaende politiske spørsmåal, naar som helst det blir nødvendig. Vi vil kunne overtale dem eller forvirre dem ved at trykke sande eller falske nyheter, kjendsgjerninger eller dementier, alt eftersom det passer for os. De underretninger vi offentliggjør, vil avhænge av hvorledes publikum paa et bestemt tidspunkt tar imot denne art nyheter. Og vi vil altid omhyggelig undersøke grunden, før vi betræder den.

De restriktioner som vi i henhold til hvad før er sagt vil paalægge private trykkeforetagender, vil sætte os i stand til med absolut sikkerhet at kunne knuse alle motstandere, da disse ikke vil kunne skaffe sig presseorganer til at gi sine meninger fuldt uttryk. Vi kommer ikke engang til at behøve nogen indgaaende paavisning av uholdbarheten i deres erklæringer.

Prøveballoner som utkastes fra vor presses tredje række vil om det trænges, den halvofficielle presse bestemt ta avstand fra.

I den franske journalistik gives der allerede et frimurersystem for løsener og signaler. Alle presseorganer er bundne av gjensidige professionelle hemmeligheter, likesom oldtidens orakler. Ikke en av dens medlemmer vil forraade sit kjendskap til hemmeligheten, hvis der ikke blir utstedt ordre om at hemmeligheten skal gjøres offentlig. Ingen enkelt utgiver vover at forraade den ham betrodde hemmelighet, av den grund at ikke en av dem kan komme ind i den literære verden uten at være brændemerket av en eller anden lyssky handling tidligere i livet.] Han vilde bare behøve at vise det

mindste tegn paa ulydighet, og brændemerket vilde øieblikkelig avdækkes. Saalænge disse brændemerker kun kjendes av nogen faa, virker journalistens anseelse tiltrækkende paa hele landets offentlige mening. Folket følger og beundrer ham.

Vore planer maa absolut ogsaa utstrækkes til provinserne. Det er av største betydning for os at skape saadanne ideer og meninger, som vi til enhver tid kan kaste frem i hovedstaden ved at fremstille dem som provinsernes naturlige synsmaate.

Naturligvis vilde hverken kilden eller grundarsaken forandres — den vilde nemlig være os.

Det er absolut paakrævet at flere byer — før vi tar magten — undertiden skal ha vist sig at staa under landdistrikternes indflydelse — det vil si at de skal kjende til majoritetens mening, som vi har fabrikeret. Det er nødvendig for os at hovedstæderne i det kritiske psykologiske øieblik ikke skal faa tid til at diskutere de etablerte fakta, men bare akseptere dem, simpelthen fordi de er vedtat av provinsernes majoritet.

Naar vi naar frem til det nye «regime»s periode — det vil si til overgangsstadiet før vor suverænitet — maa vi ikke tillate pressen at offentliggjøre nogen eneste beretning om forbrydelser; folket skal holdes i den tro at vort styre er saa tilfredsstillende at selv forbrydelserne er avskaffet.

Naar der forekommer tilfælde av forbrydelser, maa de forbli ukjendte for alle andre end for ofrene og tilfældige vidner, ingen anden maa faa vite noget.

Trangen til det daglige brød vil tvinge de fremmede til at holde mund og forbli vore ydmyge tjenere. De av de fremmede, som vi maatte anvende i vor presse, vil under ordre fra os diskutere kjendsgjerninger, som vi ikke hensigtsmæssig kan omtale i vore officielle organer. Og mens saa alle slags diskussioner og disputer er i fuld gang, vil vi vedta de love vi trænger, og meddele dem til offentligheden som fuldbyrdede kjendsgjerninger.

Ingen vil vove at forlange at det som er avgjort skal omgjøres, særlig da vi vil late som vor hensigt er at hjælpe fremskridtet. Saa vil pressen opta publikums opmærksomhet med nye forslag. (I vet at vi har lært op hoben til at søke nye sensationer.) Tomhjernede politiske eventyrere vil skynde sig at diskutere de nye problemer, saadanne folk som selv nu ikke forstaar hvad de selv taler om. Politiske problemer er ikke ment at kunne forstaaes av det almene folk, de kan kun, som jeg før har paapekt, fattes av herskere som har styret i aarhundreder. Av alt dette fremgaar, at hvis vi nogensinde tar hensyn til den offentlige mening, saa sker det for at lette arbeidet for vort eget maskineri. Det vil ogsaa sees at vi søker bifald til mange spørsmåal ikke ved handling, men ved ord. Vi forsikrer uavladelig at vi i alle vore forholdsregler, ledes av haabet om og sikkerheten paa at vi tjener det almene bedste.

For at avholde altfor urolige hoder fra at diskutere politik gir vi dem andre problemer at løse, nemlig handels- og forretningsproblemer. Angaaende saadanne spørsmåal maa de gjerne bli

saa ophidset som de bare lyster. Masserne vil kun indvilge i at holde sig fra det de tror er politiske foretagender, hvis vi kan gi dem noget andet at more sig med, nemlig handelen, og indbilde dem at den ogsaa er et politisk spørsmål. Selv opmuntrer vi masserne til at ta del i politiken for at sikre os deres støtte i vor kamp mot de fremmede regjeringer.

For at holde dem fra selv at opdage nye linjer i politiken vil vi ogsaa holde dem optat med andre ting, fornøielser, idræt og spil, tidsfordriv av alle slags, lidenskaper, vertshuse o. s. v.

Vi vil snart begynde at avertere i pressen, og indbyde til konkurrance i alle slags foretagender, som kunst, sport o. s. v. Disse nye foretagender vil absolut lede offentlighetens tanker bort fra spørsmål hvor vi vilde ha hoben imot os. Eftersom folket litt efter litt vil tape evnen til selvstændig tænkning, vil de skrike med os av den simple grund at vi vil være den eneste bestanddel av samfundet, som kan fremsætte nye tankeretninger. Vore linjer vil vi fremme ved at bruke som vore redskaper bare saadanne personer, som ingen kan ane er i forbindelse med os. Rollen som frisindet idealist vil være definitivt avskaffet, naar vor regjering blir anerkjendt. Indtil da gjør den os store tjenester. Derfor vil vi søke at lede offentlighetens interesse hen paa alverdens fantastiske teorier, som skal se fremskridtsvenlige eller frisindede ut. Det var os som med fuldkomment held fordreiet hoderne paa de tomhjernede fremmede ved vore teorier om fremskridt henimot

Анни Безантъ, видять, вѣроятно, и другіе члены ложи. Непосвященнымъ портретъ этого „Учителя“ выдается за идеальную голову мужественной красоты.

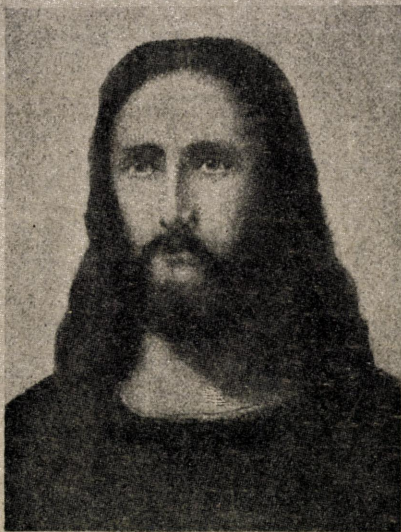

Рис. 9-й.

Махатма, учительъ Иисусъ—Матеріалъ.

Въ брошюрѣ Кудрявцева „Что такое теософія“ приводится помѣщаемый здѣсь портретъ этого „Учителя“.

Такова работа „врага рода человѣческаго“ въ мірѣ великаго отступленія, когда-то бывшемъ хрістіанскимъ.

En «Mahatma» — lærer — (Jesus, «i materien»).

socialismen. Der findes ikke en blandt de fremmede, klarsynt nok til at indse at der overalt bak ordet «fremskridt» ligger skjult en avvikelse fra sandheten, undtagen hvor ordet brukes om materielle eller videnskabelige opdagelser. For der er bare en sand lære, og den er at der ikke er rum for «fremskridtet». Som en falsk idé tjener «fremskridtet» kun til at skjule sandheten for at ingen anden skal kjende sandheten end vi selv, Guds Utvalgte Folk, som Han har valgt til sandhetens vogter.

Naar vi kommer til magten, vil vore talere diskutere de store problemer som har skaket verden i dens grundvold for tilslut at bringe menneskeheten ind under vort velsignelsesrike styre.

Hvem vil da ane at alle disse problemer blev stillet op av os i overensstemmelse med en politisk plan, som ingen har forstaat gjennom alle aarhundreder?

Naar vi indsætter os selv til jordens herrer, vil vi ikke taale nogen anden religion end vor egen, nemlig en religion som anerkjender Gud alene, og til hvem vor skjæbne er bundet ved Hans utvælgelse, og av hvem hele verdens skjæbne er avgjort.

Av denne grund maa vi utslette alle trosbekjendelser. Hvis det foreløbige resultat av en saadan fremgangsmaate blir, at der skapes en mængde ateister, saa vil dette ikke komme iveien for vor hensigt, men det vil virke som et eksempel

for kommende slechter, der vil lytte til vor lære, Moselæren, som med sine resolute og vel gjennomtænkte læresætninger, paala os den pligt at lægge alle nationer for vore føtter.

Ved at gjøre dette vil vi lægge vegten paa Mose budskaps mystiske sandheter, hvorpaa, skal vi si, dets opdragende kraft beror.

Dernæst vil vi ved alle mulige anledninger offentliggjøre artikler med sammenligninger mellem vort velsignelsesrike styre og fortiden. Den fredens og lyksalighetens tid som da vil komme, tiltrods for at den er fremkommet av aarhundreders uro og kamp, vil ogsaa tjene til at fremhæve vort nye styres velsignelser. De feil som de fremmede begik i sin administration, skal av os bli paavist i de grelleste farver. Vi vil skape en saadan motvilje mot det gamle styre at nationerne skal foretrække at leve i fredelig slaveri, fremfor den høit priste frihet, som bare pinte dem grusomt og stjal fra dem selv den menneskelige tilværelses kilde, og hvortil de kun blev tilskyndet av en skare eventyrere, som ikke visste hvad de gjorde.

Unødige regjeringsskifter, hvortil vi har opmuntret de fremmede, og hvorved deres samfundsbygning er blit underminert, vil til den tid ha plaget nationerne saaledes, at de vil taale hvad det skal være av os heller end at gaa tilbake til det kaos de har gjennomgaat. Vi vil særlig lede opmerksomheten hen paa de fremmede regjeringers historiske mistak, hvorved de i saamange hundredaar pinte menneskeheten i sin mangel paa for-

staaelse av alt det der angaar menneskelivets sande velfærd, og i sin søken efter fantastiske planer for samfundets trivsel. For de fremmede har ikke bemærket at deres planer saalangt fra at forbedre forholdet menneskene imellem, tvertimot har gjort dette værre. Og dette forhold er menneskelivets dypeste grundlag. Den største kraft i vore forholdsregler og vore principper vil ligge deri, at vi vil forklare dem som staaende i mest lysende motsetning til den før herskende samfundsordning.

Vore filosofer vil klargjøre de fremmede religioners mangler, men ingen vil nogensinde kunne bedømme vor religion fra dens sande synspunkt, uten vore egne, som aldrig vil vove at avsløre dens mysterier.

I de saakaldte ledende kulturlande har vi sat i omløp en vanvittig skidden og motbydelig litteratur. For en kort tid efter at vort herredømme er anerkjendt, vil vi fremdeles opmuntre denne for at den endmere klart skal vise kontrasten med de læresætninger vi vil fremsætte fra vor ophøiede stilling. Vore lærde, som blev utdannet i den hensigt at lede de fremmede, skal holde taler, utarbeide planer, utkaste tanker og skrive artikler, hvorved vi vil paavirke menneskenes sind, og bøie dem mot den kundskap og de ideer, der vil passe os.

Naar vi engang har opnaadd magten ved en række statskup, dem vi arrangerer saaledes at de foregaar samtidig i alle lande, og umiddelbart efter at de respektive regjeringer officielt er erklært ute av stand til at mestre hoben, — dette vil ta

lang tid kanske hundrede aar — vil vi gjøre alt for at hindre sammensvergelse mot os. For at opnaa dette vil vi skaanselløst dræpe alle som griper til vaaben mot vor magt.

Oprettelsen av nye hemmelige selskaper vil ogsaa kunne straffes med døden, men de hemmelige selskaper som nu eksisterer, og som vi kjender, som tjener og har tjent vore maal, vil vi opløse, og sende dens medlemmer i landflygtighet til jordens fjerneste egne. Saaledes vil vi handle med alle fremmede frimurere, som har faat vite mere end vi liker. Frimurere, som vi av en eller anden grund benaader, skal vi vite at holde i stadig frygt for landflygtighet. Vi vil vedta en lov som fordømmer alle medlemmer av forhenværende hemmelige selskaper til landflygtighet fra Europa, hvor vi skal ha vort styres hovedsæte.

Vor regjerings avgjørelser skal være endelige, og ingen skal ha ret til at gaa til nogen anden instans. For at faa kuert alle de fremmede foreninger, hvori vi saa dypt har indplantet uenighetens og den protestantiske religions lære, maa vi komme til at bruke jernhaarde midler. Saadan fremgangsmaate vil overbevise folkene om at vi intet indgrep vil taale i vor magt. Vi maa ikke ta hensyn til de talrike ofre, som maa gaa til grunde, for at fremtidig trivsel kan sikres.

At sikre folkets trivsel, selv med opofrelsen av mange enkelte individer er en pligt for den regjering som har det klart for sig, at betingelsen for dens tilværelse ikke alene ligger i de privilegier den nyder, men ogsaa i utøvelsen av dens pligter.

Hovedbetingelsen for dens stabilitet ligger i at styrke dens magts anseelse, og denne anseelse kan kun opnaaes ved majestætisk og uhyggelig magt, som viser at den er ukrænkelig, og omgitt av en mystisk kraft, for eksempel at den er salvet av Gud.

Saadan har helt til den sidste tid det russiske despoti været, vor eneste farlige fiende, hvis vi ikke regner med den Hellige Stol. Husk at folket ikke rørte et haar paa Sullas hode, skjønt Italien laa badet i blod, som Sulla utøste. Sulla blev ved sin karakterstyrke pøbelens Gud, og hans frygtløse tilbagekomst til Italien gjorde ham uangrikelig. Pøbelen vil aldrig skade den som hypnotiserer mængden ved sit mod og karakterstyrke.

— Indtil den tid da vi overtar magten, vil vi søke at skape og oprette nye frimurerloger i alle verdens dele. Vi vil ind i disse loger lokke alle dem som kan bli eller allerede vides at være fyldt av almenaand. Disse loger vil da bli vore sikreste oplysningsbyraaer, samtidig med at de er propaganda-centrer.

Vi vil centralisere alle disse loger under et styre, som bare vi vet om, og som skal bestaa av vore lærde. De skal dog ha sit eget repræsentantskap, for at det virkelige styre kan holdes maske-ret. Og dette styre vil alene ha ret til at avgjøre hvem det skal tillates at tale, og at sætte op dags-ordenen. I disse loger vil vi binde alle socialistiske og revolutionære samfundsklasser i en bundt. De hemmeligste politiske planer vil være os bekjendt

og deres utførelse vil ske under vor ledelse saa snart den er utformet.

Næsten alle medlemmer av det internationale og hemmelige politi vil være medlemmer av vore loger.

Politiet vil kunne yde os uvurderlige tjenester, da det kan lægge slør over vore foretagender, og finde op rimelige forklaringer for misnøie blandt masserne og ogsaa straffe dem som ikke vil bøie sig.

De fleste som gaar ind i hemmelige selskaper er eventyrere, som vil frem i verden paa en eller anden maate og ikke har alvor i sindet.

Med saadanne er det let for os at komme tilrette og vi vil la dem sætte vort maskineri i gang.

Hvis hele verden blir urolig, vil det bare bety at det var nødvendig for os at forurolige den litt for at rokke litt ved dens soliditet. Hvis der opprettes sammensvergelses blandt os, vil det bare bety at en av vore bedste folk staar i spidsen for dem. Det er bare naturligt at vi blir de eneste ledere av frimurer-foretagender. Vi er jo de eneste som kan lede dem. Vi kjender hver eneste handlings endelige hensigt, mens de fremmede er uvidende om de fleste ting der angaar frimurervæsenet, og ikke kan se de nærmeste følger av det de gjør.

De tænker i almindelighet bare paa øieblikkets nærliggende fordele, og er fornøiet, naar deres stolthet stilles tilfreds ved opfyldelsen av deres hensigt, og de ser ikke at den oprindelige tanke ikke var deres egen, men indgit dem av os.

De fremmede blir frimurere av pur nysgjerrig-

het, eller i haab om at faa sin del av de fordele det medfører, og nogen av dem bare for at bli i stand til at diskutere sine egne idiotiske ideer for et publikum.

De fremmede er altid paa utkik efter heldets og bifaldets sindsbevægelser; dem faar de da ogsaa i rigelig mon av os. Derfor lar vi dem ha held med sig for at vi kan gjøre bruk av dem, som, besat av selvtilfreds stolthet, uten at merke det, opsuger vore ideer, i overbevisningen om sin egen ufeilbarhet, sikre paa at det bare er dem som har ideer, og at de ikke lar sig influere av andre.

I har ingen anelse om hvor let det er at bringe selv den klokeste blandt de fremmede til en latterlig tilstand av naivitet ved at appellere til hans forfængelighet og hvor let det paa den anden side er at nedbryte hans mot ved den mindste motstand eller bare ved at holde op med at gi ham bifald, og saaledes bringe ham i en tilstand av servil underkastelse med løfter om nyt held. Likesom vi jøder foragter heldet og kun ivrer efter at se vore planer virkeliggjorte, elsker de fremmede heldet og opgir gjerne alle sine planer for at opnaa medgang. Dette træk i de fremmedes karakter gjør det meget lettere for os at gjøre hvad vi vil med dem. De som ser ut som tigre, er saa dumme som faar, og deres hoder er fulde av tomhet.

Vi vil la dem ride sit drømmeridt paa det haabløse haabs hest, det haab at de skal kunne utslette den menneskelige individualitet med symbolske ideer om samhold. De har endnu ikke forstaat og

vil aldrig komme til at forstaa, at denne vilde drøm er tvertimot naturens dypeste/ grundlov, den som fra verdens begyndelse skapte et væsen forskjellig fra alle andre, for at han skulde eie individualitet.

Viser ikke den kjendsgjerning, at vi har kunnet faa de fremmede til at opta en saa feilagtig idé, med slaaende klarhet, hvor trangsynt deres opfatning av menneskelivet er i forhold til vor? I dette ligger vort største haab om seier. Hvor langsynte vore vise var i fordums tid da de fortalte os at vi for at opnaa et virkelig stort maal ikke maa betænke os paa noget middel, heller ikke tælle de ofre som gaar tilgrunde, for at saken kan bli fremmet. Vi har aldrig tælllet vore ofre av de fremmede bæsters sæd, og skjønt vi har opofret mange av vore egne, saa har vi dog allerede git vort folk en saadan stilling i verden som det aldrig drømte om at kunne opnaa. Forholdsvis faa ofre paa vor side har bevaret os fra ødelæggelsen. Alle maa uundgaaelig engang dø. Det er bedre at fremskynde døden for dem som hindrer os, end for dem som hjælper vor sak. Vi avliver frimurere paa en saadan maate at ingen utenfor broderskapet aner det, — ikke engang ofrene selv har nogen mistanke paa forhaand. De dør allesammen, naar det er nødvendig, tilsynelatende en naturlig død. Broderskapet tør ikke gjøre indvendinger, endda de kjender faktum.

Ved saadanne midler har vi overhugget selve roten til en mulig protest mot vore ordrer, naar det gjælder frimurerne selv. Vi prædiker frisind

til de fremmede, men holder vort eget folk i absolut avhængighed.

Under vor indflydelse blir de fremmedes love adlydt saa litet som mulig. Deres loves anseelse er blit underminert av frisindede ideer, som vi har fremsat iblandt dem. De vigtigste spørsmåal, baade politiske og moralske, blir avgjort ved domstolene paa den maate som vi bestemmer. De fremmede dommere ser de forskjellige saker i det lys hvori vi finder for godt at fremstille dem. Dette opnaar vi ved vore agenter og ved folk, som tilsynelatende ikke har noget med os at gjøre, ved presseopinion og lignende midler — selv senatorer og andre høitstaaende embedsmænd følger blindt vore raad.

De fremmedes hjerne, som er av rent dyrisk natur, er ute av stand til at analysere og iagtta, og slet ikke at forutse til hvilken utvikling en sak kan føre, hvis den fremsættes i et bestemt lys.

Det er netop i denne forskjjel mellem de fremmedes og vore aandelige evner vi ser tegnet paa vor utvælgelse av Gud og vor overmenneskenatur, naar den sammenlignes med de fremmedes bestialske instinktive tænkning. De ser bare kjendsgjæringer, men forutser dem ikke, de kan ikke opfinde noget uten kanske paa det rent materielle omraade. Av alt dette fremgaar det klart at naturen selv har bestemt os til at regjere verden. Naar den tid kommer, da dette skal ske aapenlyst, er øieblikket inde til at vise vort styres velsigelser, og vi skal ændre alle love. Vore love skal bli korte, klare og koncise, saa de ikke skal trænge

fortolkning, og alle skal kunne dem utenat. Deres viktigste indhold vil være at der kræves lydighet mot alle autoriteter, og denne respekt for myndigheten vil bli utviklet til en meget høi grad. Saa vil alt magtmisbruk ophøre, fordi alle vil være ansvarlige overfor en øverste magt, nemlig suverænen. Magtmisbruk av andre end suverænen vil bli saa strengt straffet at alle lyster i den retning vil forsvinde.

Vi vil omhyggelig bevogte hvert eneste skridt vort administrationsvæsen tar, for av dette væsen avhænger statsmaskineriets funktionering; ti hvis administrationen slappes, vil uorden opstaa overalt. Ikke en eneste ulovlig handling eller misbruk av magt vil hengaa ustraffet.

Alle forsøk paa at skjule noget, og alle tilfælde av egenraadige pligtforsømmelser blandt de administrative embedsmænd vil ophøre, naar de faar se hvordan vi straffer de første tilfælde.

Vor magts ophøiethet vil forlange at de straffe vi utmaaler skal svare dertil, d. v. s. de maa bli meget strenge, selv naar det gjælder det svakeste forsøk paa at forringe vor myndighets anseelse for personlig vindings skyld. Den som lider for sit feiltrin vil, selv om han lider for haardt, være som en soldat der dør paa administrationens slagmark for vor magts skyld og for vore prinsipper og vore love som ikke tillater nogen avvikelse fra den offentlige vei av egen interesse, selv ikke for dem som styrer statsvognen. For eksempel vil vore dommere vite at hvis de viser mildhet, bryter de den retfærdighetens lov, der er git for at utmaale

en umild straf over folk som begaar forbrydelser, og ikke for at gi dommerne anledning til at vise sit hjertelag. Denne udmerkede egenskap bør kun vises i privatlivet, og ikke i en dommers offentlige optræden, der har indflydelse paa grundlaget for menneskehetens opdragelse.

Jurister vil ikke gjøre tjeneste ved domstolene efterat de har fyldt 55 aar av følgende grunde:

1) Fordi gamle mænd holder sterkere fast ved forutfattede ideer, og har vanskeligere for at lystre nye ordre.

2) Fordi en saadan regel vil sætte os i stand til stadige skifter inden etaten, som derfor vil føle vort paatryk. En mand som ønsker at beholde sin post, maa adlyde os blindt. I almindelighet vil vore dommere bli valgt blandt folk som forstaar at straffe og at anvende lovene, og som ikke fortaper sig i frisindede drømme, der kunde skade regjeringens opdragelsesplan, som de fremmedes nuværende dommere gjør.

Vort system med skifte av embedsmænd vil ogsaa hjælpe til at slaa ned enhver art av sammenslutning de maatte ville danne sig imellem, og saaledes vil de arbeide utelukkende i vor regjerings interesse av hvem deres skjæbne avhænger. Den opvoksende slegt av dommere skal opdrages saaledes at de instinktivt vil forhindre enhver handling som kunde skade det eksisterende forhold undersaatterne imellem.

Nu er de fremmedes dommere overbærende mot alle slags forbrydere, fordi de ikke besidder den korrekte opfatning av sin pligt, og av den

simple grund at herskerne, naar de indsætter dommere, ikke indprenter dem deres pligt.

De fremmedes herskere gjør sig ikke den umake, naar de utnævner mænd til vigtige poster, da at forklare for dem embedets betydning og grunden til dets oprettelse. De handler som dyrene, naar disse sender sine unger ut paa rov. Saaledes falder de fremmedes regjeringer fra hverandre mellem hænderne paa sine egne administratorer. Vi vil utdra endnu en lære av resultaterne av det system de fremmede har brukt, og bruke moralen til vort styres opbygning.

Vi vil utrydde alle frisindede tendenser fra alle betydelige propaganda-institutioner under vor regjering, hvorav vore fremtidige undersaatters opdragelse kan komme til at være avhengig. Disse vigtige poster vil utelukkende være forbeholdt dem, som av os specielt er utdannet for administrationen.

Hvis nogen skulde bemerke at det falder vel dyrt for regjeringen at ha en saa lav aldersgrænse for embedsmændene, vil jeg kun svare at for det første vil vi forsøke at skaffe saadanne embedsmænd privat beskjeftigelse til erstatning for deres embeder, og for det andet at vi kommer til at raade over hele verdens guldbeholdning, saaat utgifterne ikke vil spille nogen rolle.

Vort enevælde vil bli konsekvent i alle sine handlinger, derfor vil alle avgjørelser, trufne av vore høieste myndigheter, bli respektert og ubetinget adlydt. Vi vil overse al mukking og misfornøielse og straffe alle tegn paa misnøie saa

strengt at folk vil betænke sig paa saadant en anden gang.

Vi vil ophæve appelretten, og kun bruke den til vor egen fordel; grunden er den, at vi ikke maa tillate at folket faar den idé at vore dommere kan ta feil i sine avgjørelser.

I tilfælde av at en dom virkelig trænger fornyet overveielse, vil vi øieblikkelig avsætte vedkommende dommer og tildele ham offentlig straf for at forhindre en gjentakelse.

Jeg gjentar hvad jeg har sagt, nemlig at et av vore hovedprincipper, maa bli, at bevogte de administrerende embedsmænd, og dette hovedsagelig for at tilfredsstille nationen, fordi denne har sin fulde ret til at forlange at en god regjering skal holde gode embedsmænd.

Vor regjering vil komme til at indgi en patriarkalsk tillid til herskerens person. Vor nation og vore undersaatte vil se op til ham som til en far, som passer paa at skaffe dem alt det de trænger, holder øie med alle deres handlinger og anordner saavel forholdet undersaatterne imellem, som deres forhold til regjeringen. Saaledes vil ærefrykten for herskeren trænge saa dypt ind i nationen at denne ikke vil kunne eksistere uten hans ledelse. De kan ikke leve i fred uten ham, og vil tilslut anerkjende ham som sin suveræne enehersker.

Folkets dype ærefrygt for ham vil nærme sig tilbedelse, især da de er overbevist om at hans embedsmænd blindt utfører hans ordrer, og at han alene hersker over dem. De vil glæde sig over

at se os regulere vort liv som om vi var forældre, der ivret efter at opdrage sine barn til en sterk pligttro og lydighetsfølelse.

Med hensyn til vor hemmelige politik, saa er alle nationer barn, og deres herskere ikke mindre. Som I selv kan se, baserer jeg vort despoti paa ret og pligt. Regjeringens ret, den at forlange at folket skal gjøre sin pligt, er i sig selv en pligt for den hersker som er sine undersaatters far. Magtens ret er git til ham, for at han skal lede menneskeheten i den retning som er os anvist av naturens lov, det vil si henimot lydighet.

Hver eneste skabning i verden er under lydighetsens lov, de staar, om ikke under noget menneske, saa under omstændigheternes nødvendighet, eller bundet av sin egen natur, ihvert fald under noget der er sterkere end dem selv. La os derfor være mægtige for den fælles saks skyld.

Vi maa uten betænkning ofre saadanne individer som har forbrudt sig mot den eksisterende ordning, fordi løsningen av det store opdragelsesproblem ligger i en skræmmende straf.

Paa den dag da Israels Konge paa sit hellige hode sætter den krone der bydes ham av hele Europa, blir han verdens patriark.

Antallet av ofre som maa lide for vor konge, vil aldrig naa op til det antal ofre der har lidt for de fremmedes herskere i deres stræben efter storhet og i deres indbyrdes kappestrid.

Vor hersker vil være i stadig forbindelse med folket, han vil tale fra tribunerne, og hans taler vil straks bli meddelt den hele jord.

I den hensigt at knuse alle andre samlede foretagender end vore egne, vil vi tilintetgjøre samarbeidet i dets begynderstadium — det vil si, vi vil omordne universiteterne og anlægge dem efter vore egne planer.

Universiteternes rektorer og professorer vil bli særlig forberedt ved hjelp av detaljerte hemmelige aktionsprogrammer, hvori de blir instruert, og fra hvilke de ikke ustraffet vil kunne avvike. De vil bli utnævnt etter omhyggelig valg, og absolut avhengige av regjeringen. Vi vil fra alle læseplaner utslette civil ret og alle politiske emner. Bare noen enkelte indviede vil bli valgt til at undervises i disse videnskaper, hvis de viser fremragende evner i den retning. Universiteterne skal ikke mere faa lov at slippe ut i verden grønne ungdommer, fulde av ideer om forfatningsreformer, som om det var komedier eller tragedier, eller som bryr sig med politiske spørsmål hvorav selv deres fædre intet forstod.

Litt uriktig kjendskap til politik blandt folkets masser er en kilde til utopiske ideer, og gjør dem til daarlige undersatter. Dette kan I selv se av de fremmedes undervisningssystem. Vi maatte indføre alle disse prinsipper i deres undervisningssystem, for at vi med held kunde ødelægge deres samfundsbygning, som vi har gjort det. Naar vi faar magten, vil vi fra alle undervisningsprogrammer utelukke alle emner som kan fordreie ungdommens hode, og vil gjøre dem til lydige barn, som elsker sin hersker, og i hans person anerkjende fredens og det offentlige vels faste støtte.

Istedenfor klassikerne og oldtidens historie, der indeholder flere daarlige end gode eksempler, vil vi indføre studiet av fremtidens problemer. Vi vil utslette av menneskenes sind erindringen om de svundne tider, som kunde være ubehagelige for os, og kun tillate dem at mindes de fremmede regjeringers feil utmalt i de grelleste farver. Emner der angaar det praktiske livs krav, samfundsorganisation og forholdet menneskene imellem, — og foredrag mot slette, egenkjærlige eksempler, der er smitsomme og gjør ondt, — og alle emner av lignende instinktiv natur vil staa øverst paa vore undervisningsplaner. Disse planer vil utarbeides særskilt for de enkelte kaster og klasser, hvis særlige undervisning vil bli holdt strengt adskilt.

Det er av den største betydning at fremhæve dette specielle system. Hver klasse vil maatte bli undervist for sig, alt efter stilling og arbeide. Et tilfældig geni har altid kunnet og vil altid kunne bryte sig igjennem frem til en høiere kaste, men det er ikke hensigtsmæssig, av hensyn til et saadant enkelt isoleret tilfælde at blande sammen de forskjellige kasters opdragelse, og slippe mænd frem i de høiere rangklasser, som bare vil opta pladserne for dem der er født til at utfylde dem. I vet selv hvor skjæbnesvangert det var for de fremmede, da de gav efter for den absolut idiotiske idé at ophæve forskjellen mellem samfundets klasser. For at suverænen skal kunne vinde en sikker plads i sine undersaatters hjerter er det nødvendig at folket under hans regjering, baade paa skolerne

„Наступающій конецъ міра вѣетъ мнѣ въ лицо какимъ-то явственнымъ, хотя неуловимымъ дуновеніемъ, — какъ путникъ, приближающійся къ морю, чувствуетъ морской воздухъ прежде, чѣмъ увидить море“, — такъ писалъ Соловьевъ въ одномъ изъ писемъ своихъ къ Величко еще за нѣсколько лѣтъ до появленія

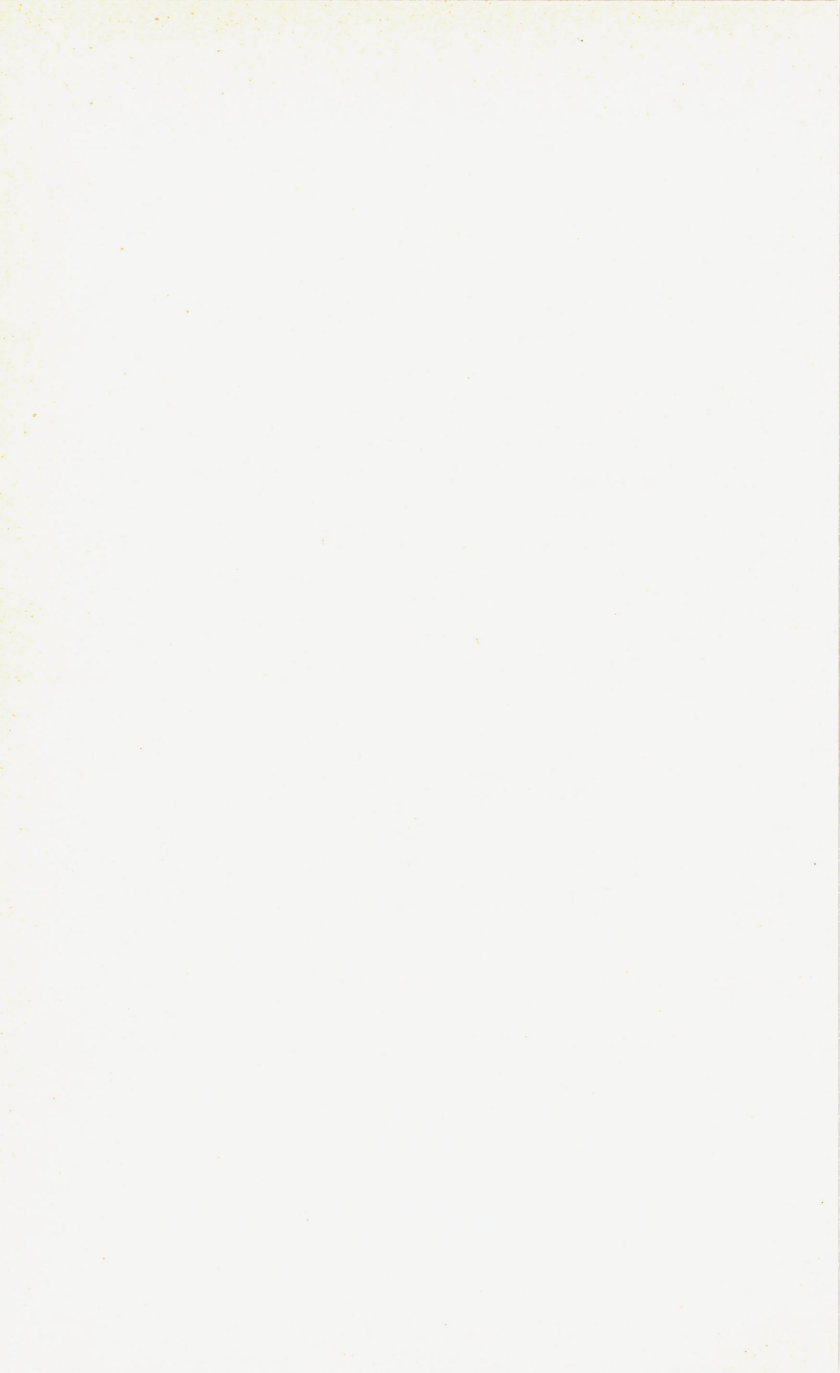
Рис. 3-й.

Г. Кришнамурти. Овъ же Альціонъ.

въ печати его „Трехъ разговоровъ“, вызвавшихъ столбнякъ недоумѣнія у большинства читающей публики, не знавшаго да и теперь — увы — не знающаго, какой огромный проломъ въ свѣтъ, скрывавшей великую беззаконія тайну, сдѣлала небольшая по объему статья эта.

Herr Krischna murti (eller «Alcyone»).

og offentlig blir belært om hans virksomhets betydning og hans foretagenders velsignelser.

Vi vil ophæve al privat undervisning. I ferierne vil elever og deres forældre ha ret til at møtes i «kollegierne» som om disse var klubber. Ved saadanne møter vil professorerne holde foredrag, saakaldte frie foredrag om spørsmåal vedrørende individernes forhold til hverandre, om love, og om de misforstaaelser der sedvanligvis fremkommer ved en feilagtig opfatning av menneskenes sociale stilling, og endelig vil de tale om nye filosofiske tanker som endnu ikke er aabenbart for verden. Disse teorier vil vi gjøre til troesgrundsætninger, og bruke dem som trin til vor tro.

Naar jeg med Eder har gjennomgaat vort hele program, og naar vi har diskutert alle vore planer for nutid og fremtid, vil jeg gi Eder planer til denne nye filosofiske teori. Vi vet av aarhundreders erfaring at menneskene lever og ledes av ideer, og at disse ideer indpodes dem gjennom cpdragelsen, der kan gives med samme resultat til alle tiders mennesker, men naturligvis med forskjellige midler. Ved systematisk undervisning vil vi ta os av hvad der maatte være igjen av den tænkningens uavhengighet som vi før har gjort bruk av for vore egne maals skyld. Vi har allerede etablert et system til at undertvinge menneskenes sind, ved den saakaldte anskuelsesundervisning (undervisning ved selvsyn), som antas at gjøre de fremmede uduelige til selvstændig tænkning, saade som umælende dyr vil avvente en tankes anskueliggjørelse, før de kan fatte den. En av

vore bedste mænd i Frankrike, er Bouroy; han har allerede indført det nye anskuelige undervisnings-system.

Jus gjør menneskene kolde, grusomme og paa-staaelige; den fratar dem alle principper og tvinger dem ind i et livssyn som ikke er menneskelig, men bare juridisk. De blir vant til at se paa omstændighetene udelukkende fra et forsvarsstandpunkt, ikke paa dette forsvars virkning paa det almene bedste.

En jurist avslaar aldrig at forsvare en sak. Han prøver for enhver pris at opnaa frifindelse ved alle jussens smaa spidsfindigheter, og ved disse midler demoraliserer han retten.

Derfor vil vi innskærpe juristens arbeidsomraade, og vil sette advokater og sakførere i klasse med administrative embedsmænd. Advokaterne skal, like saa litet som dommerne, ha lov til privatsamtaler med sine klienter, vil kun faa sine retssaker gjennom domstolenes formidling, vil studere dem bare av dokumenter og indberetninger, og vil forsvare sine klienter efterat disse er avhørt i retten av anklageren, og basere sit forsvar paa hvad der saaledes er fremkommet. Deres salær skal være en fast sum, uten hensyn til om forsvaret har hat held med sig eller ikke. De vil da være simple berettere i retfærdighetens tjeneste, og danne en motvekt mot anklageren, som vil være en indberetter i den offentlige anklagemyndighets tjeneste.

Paa denne maate vil alle retssaker betydelig forkortes. Derved faar vi ogsaa et ærlig, upartisk forsvar, som ikke vil føres for materiel vindings skyld, men efter forsvarerens personlige overbevisning. Dette vil ogsaa sætte en stopper for al bestikkelse eller korrupsion, som nu kan finde sted i enkelte landes retssale.

Vi har omhyggelig nedsat geistlighetens anseelse i de fremmede nationers øine, og har derved skadet dens mission, som i høi grad kunde ha været i veien for os.

Geistlighetens indflydelse over nationerne blir mindre dag for dag.

I vor tid hersker religionsfrihet overalt, og den tid er nær, da kristendommen vil falde fuldstændig fra hverandre. Det vil falde os endnu lettere at gjøre ende paa de andre religioner, men det er endnu fortidlig at behandle dette punkt.

Vi vil indskrænke geistligheten og dens undervisning til en saa liten ting i livet, og gjøre dens indflydelse saa litet likt av folket at det den lærer, vil ha den motsatte virkning av hvad den engang hadde.

Naar den tid kommer, da vi helt og holdent omstyrter pavedømmet, vil en ukjendt haand som peker mot Vatikanet, gi angrepssignalet. Naar hoben i raseri kaster sig over Vatikanet, skal vi staa der som dettes beskyttere for at stanse blodsutgydelse. Derved vil vi kunne trænge ind i selve pavedømmets kjerne, og ingen magt paa jorden skal faa os ut igjen, før pavevældets sidste rester

er ødelagt. Israels Konge skal være universets pave, den Internationale Kirkes Patriark.

Men før vi har fuldført denne ungdommens gjen-opdragelse ved hjælp av foreløbige religioner først, og senere ved vore egne midler, vil vi ikke aapent angripe de eksisterende religionssamfund, men bare bekjempe dem med kritik, der har saaet og vil fortsætte at saa uenighetens sæd iblandt dem.

I sin almindelighet kan vi si at vor presse vil angripe regjeringer, religiøse og andre institutioner blandt de fremmede ved hjælp av alle slags «samvittighetsløse» artikler, for at nedbryte deres anseelse til en saadan grad, som det kun kan gjøres av vort kloke folk.

Vor regjering vil ligne den hinduiske Gud Vishnu. Hver av vore hundrede hænder vil holde en av samfundsmaskineriets springfjærer.

Vi skal vite alt, uten hjelp fra det officielle politi, som vi saaledes har korrumpert for de fremmede at det nu kun hindrer regjeringerne fra at faa øie paa de virkelige kjendsgjæringer. Vort program vil lede en tredjedel av hoben til at holde vagt over resten av ren pligtfølelse og av princippet om frivillig regjeringstjeneste.

Da vil det ikke ansees som uhæderlig at være spion, det vil tvertimot synes rosværdig. Paa den anden side vil de som gir falske meddelelser, bli strengt straffet for at hindre misbruk av retten til at gi indberetninger.

Vore agenter vil bli valgt baade fra de høiere og lavere klasser; de vil bli tat blandt administra-

torer, redaktører, boktrykkere, bokhandlere, kontorister, arbeidere, kuske, tjenere og saa videre. Denne politistyrke vil ikke ha nogen uavhengig handlefrihet, og ikke ha ret til at foreta noget skridt paa egen haand, derfor vil dette magtløse politis hele pligt bestaa i at være vidner og indgi rapporter. Disse rapporter vil bli kontrollert, og arrestationer vil avhænge av en gruppe ansvarlige politiinspektører. De virkelige arrestationer vil bli foretat av «gendarmer» og bypolitiet. I tilfælde av efterladenhet med at indberette politiske forgaaelser, skal den person som burde ha avgitt rapport om samme, anklages og straffes for overlatt hemmeligholdelse av forbrydelse, hvis det kan bevises at han er skyldig i saadan fordølgelse. Paa samme maate maa vore brødre gaa frem nu for tiden, idet de nemlig paa eget initiativ maa indgi rapport til vedkommende myndigheter om alle trafald og alle fremgangsmaater som er mot vore love. Saaledes vil det under vor Verdens-Regjering bli alle vore undersaatters pligt at tjene sin konge ved at handle som netop beskrevet.

En organisation som den her beskrevne vil utrydde alle magtmisbruk og forskjellige former for bestikkelse og korrupsion — den vil i virkeligheten utrydde alle ideer som har besmittet de fremmedes offentlige liv, — ved hjelp av vore teorier om overmenneske-rettigheter.

Hvordan kunde vi fullbyrde vor hensigt at skape uorden i de fremmedes administrative institutioner om vi ikke hadde brukt saadanne midler?

Blandt de viktigste midler til at rive ned deres

institutioner nævner jeg bruken av agenter som er i en saadan stilling at de, ved sin egen nedbrytende virksomhet kan smitte andre ved at aabenbare og utvikle sine egne korrupte tendenser, saasom misbruk av magt og en fri bruk av bestikkelser.

Naar tiden er inde for os til at ta særlige politiforholdsregler, ved at sætte det nuværende russiske «Okhrana» system i verk (den farligste gift for en stats anseelse) vil vi arrangere skinopløp og optøier blandt pøbelen, eller ved hjælp av gode talere opvigle den til at vise langvarig misnøie. Disse vore talere vil finde fuldt op av folk som sympatiserer med dem, og derved faar vi et paaskud til husundersøkelse og til at sætte folk under særlig opsyn ved hjælp av vore tjenere i de fremmedes politistyrker.

Da de fleste deltagere i sammensvergelses drives av sin lyst til den slags fornøielser og av snakketrang, vil vi ikke røre ved dem, før vi ser at de gaar til handling, og vi vil nøie os med at indføre blandt dem et saa at si rapporterende element. Vi maa huske paa at en magt taper i anseelse hvergang den opdager en offentlig sammensvergelse rettet mot den selv. I en saadan avsløring ligger der en indrømmelse av svakhet og, hvad der er endnu værre, en indrømmelse av at den selv har tat feil. Det maa være bekjendt at vi har nedbrutt agtelsen for de regjerende fremmede ved hjælp av en hel del private snigmord,

utført av vore folk, vor hjords blinde faar, som let kan ledes til at utføre forbrydelser, naar de bare er av politisk natur.

Vi vil tvinge de regjerende til at indrømme sin egen svakhet ved aapent at indføre særlige politiforholdsregler, «Okhrana», og derved angripe sin egen anseelse.

Vor hersker vil bli beskyttet av den allerhemmeligste vagt, da vi aldrig vil tillate nogen at tro at der kunde tænkes en sammensvergelse mot vor suveræn, som han ikke personlig kunde knuse, og som han skulde være nødt til at gjemme sig for. Hvis vi vilde tillate en saadan tanke at vinde rum, som den har vundet indpas hos de fremmede, vilde vi dermed underskrive dødsdommen — om ikke over vor suveræn, saa dog over hans dynasti.

Ved nøiagtig iagttagelse av ydre former vil vor hersker kun bruke sin magt til statens vel, men aldrig til egen fordel eller til dynastiets.

Ved at han strengt holder sig til et saadant dekorum, vil hans magt bli æret og beskyttet av hans undersaatte selv. De vil tilbede herskerens magt, vel vidende at til hans magt er statens vel uløselig knyttet, fordi den offentlige ro avhænger av den.

Aapent at holde vagt over kongen er det samme som at indrømme at hans magt er svak. Vor hersker vil altid være midt iblandt sit folk, og vil tilsynelatende være omringet av en nysgjerrig skare av mænd og kvinder, som altid tilfældigvis indtar de nærmeste rækker omkring ham, og saaledes holder pøbelen tilbake i den hensigt at opret-

holde orden bare for ordens skyld. Dette eksempel vil lære andre at utvise selvbeherskelse. I tilfælde av at en som har noget at be om, forsøker at trænge sig frem for at overlevere sit bønnskrift, vil de forreste rækker ta bønnskriftet fra ham, og overlevere det til herskeren, saa at alle faar vite at alle bønnskrifter naar frem til monarken, og at han selv avgjør alle saker. For at kunne eksistere, maa en magt indta en saadan stilling at folket kan si sig imellem: «Hvis bare kongen visste det», eller «Naar kongen faar vite det».

Den mystik der omgir suverænens person, forsvinder i det øieblik man faar se politi paa vagt omkring ham. Naar der anvendes en saadan magt kan hvilken som helst snigmorder som viser sig litt vovsom, saa han indbilder sig han er sterkere end politiet, bare passe paa det rette øieblik og gjøre et angrep paa vedkommende høie person.

Vi prædiker ikke denne lære for de fremmede, og resultaterne er klare nok, I vet alle hvad aapent vagthold har ført til.

Vor regjering vil arrestere saadanne personer som den med større eller mindre ret mistænker for politiske forbrydelser. Det er ikke hensigtsmæssig at la nogen mistænkelig person undslippe av frygt for at dømme nogen feilagtig.

Vi vil sandelig ikke vise skaansel mot saadanne forbrydere. I visse undtagelsestilfælde kan det muligens tænkes, at der tages hensyn til formildende omstændigheter, naar det dreier sig om almindelige kriminalforbrydelser, men der kan ikke være nogen undskyldning for politiske for-

*Frimurermerke; merk den omgivende slange og jfr.
Midgardsormen (& 1 Mos. 3). Se fig. 3.*

brydelser, det vil si for at personer blir indviklet i politik, den ingen anden end herskeren forstaar sig paa. Og ikke engang alle herskere er i stand til at forstaa sand politik.

Vi vil forby de enkelte at la sig indvikle i politik, men paa den anden side vil vi opmuntre alle slags rapporter og andragender, der fremlægges til regjeringens overveielse, planer eller forslag til forbedringer i folkets og samfundets liv. Ved denne forholdsregel vil vi faa rede paa baade vort styres feiltagelser og vore undersaatters idealer. Vi vil gi svar paa disse forslag enten ved at akceptere dem, eller ved en fornuftig imøtegaaelse, der beviser at de umulig kan utføres eller er basert paa en kortsynet opfatning av sakene.

Opvigling er ikke andet end en hund som bjæffer mot en elefant. I et styre som samfundsmæssig er vel organisert, men hvis politistyrke er mindre vel organisert, bjæffer hunden mot elefanten uten at forstaa dennes styrke. Elefanten behøver kun at vise sin styrke en eneste eftertrykkelig gang, og hunden stanser bjæffingen og begynner isteden at logre med halen saasnart den ser det store dyr.

For at berøve den politiske forbryder hans helteglorie vil vi sette ham i rekke med andre forbrydere, paa samme fot som tyve, mordere og andre avskyvækkende ugjerningsmænd. Da vil almenheten se politiske forbrydelser i samme lys

som den ser almindelige forbrydelser, og brændermerke begge med samme avsky.

Vi har gjort vort bedste for at avholde de fremmede fra at bruke denne fremgangsmaate overfor politiske forbrydere. For at opnaa dette maal har vi benyttet os av pressen, offentlige talere, og klokt utspekulerte lærebøker i historie, og indgivet dem den tanke at en politisk morder er en martyr, fordi han døde for en idé, for menneskehetens vel. En saadan reklame øket tallet paa frisindede, og fylgte rækken av vore agenter med tusener av fremmede.

Idag vil jeg behandle vort finansprogram, som jeg har gjemt tilslut, fordi det er det vanskeligste spørsmål, og danner slutningsparagrafen i vore planer. Før jeg diskuterer dette punkt, vil jeg minde om hvad jeg før har berørt, nemlig at vor hele politik er avhengig av tal.

Naar vi tar magten, vil vor enevoldsregjering i sin egen interesse undgaa at paalægge de brede lag nogen større skatter, og vil altid holde sig for øie sin rolle som faderlig beskytter.

Men da regjeringens organisation vil kræve vældige summer, blir det desto mere paakrævet at skaffe tilveie de nødvendige pengemidler til at opretholde den. Derfor maa vi omhyggelig utrede dette spørsmål, og se til at skattebyrden blir retfærdig fordelt.

Det er let at ordne det saa at vor enehersker

i henhold til et fantastisk krav som vi gir skin av at være lovlig, blir eier av al eiendom i staten. Da vil han kunne reise de pengesummer som trænges til at regulere landets pengeomsætning.

Herav følger at den bedste maate at møte regjeringens utgifter paa, er ved hjælp av en stigende eiendomsskat. / Saaledes vil skatterne bli betalt, uten at folket hverken undertrykkes eller ruineres, og utligningen vil avhænge av hver enkelt eiendoms værdi.

De rike maa lære at forstaa at det er deres pligt at overlevere et overskudd av sin rigdom til regjeringen, fordi regjeringen garanterer dem sikker besiddelse av deres øvrige eiendele, og gir dem ret til at tjene penge ved ærlige midler. Jeg siger ærlige, fordi eiendomskontrollen vil udelukke røveri med undskyldning i loven.

Denne samfundsreform maa staa blandt de fornemste poster paa vort program, da den er den viktigste garanti for freden, og ikke taaler nogen utsættelse.

Beskatning av de fattige er grunden til alle revolutioner, og er altid i høi grad skadelig for regjeringen, da denne, mens den prøver paa at faa penge fra de fattige, gaar glip av chansen til at ta dem fra de rike.

Formuesskatten vil nedsætte rigdomsforøkelsen i private hænder, hvor vi nu med fuld hensigt har sørget for at pengene ophobes, for at danne en motvegt mot de fremmede regjeringer og deres finanser.

Stigende beskatning utlignet forholdsvis efter

den enkelte formue vil skaffe meget større statsindtægter end det nuværende skattesystem med samme skatteøre for alle. Dette system er for øieblikket (1901) av væsentlig betydning for os, da det skaper misnøie blandt de fremmede.¹⁾

Vor herskers magt vil hovedsagelig bero paa at han vil være en garanti for magtens likevegt og for verdensfredens varighet, og for at opnaa en saadan varig fred vil kapitalerne maatte ut med endel av sine rigdomme for at sikre regjeringen i dens foretagender.

Regjeringsutgifterne maa betales av dem som kan ha bedst raad til det, og fra hvem man kan faa penge.

En saadan fremgangsmaate vil stanse de fattiges had til de rike, i hvem de vil lære at se regjeringens finansielle støtte og fredens og det almene vels faste bolverk. For de fattigere klasser vil forstaa at de rike skaffer midlerne til de samfundets fordele de nyder godt av.

For at de intelligente klasser, det vil si skatteyderne, ikke altfor meget skal beklage sig over det nye beskatningssystem, vil vi forsyne dem med detaljerte regnskaper, som viser hvorledes deres penge er anvendt, undtagen naturligvis summer som gaar til monarken personlig eller til administrationen.

Kongen vil ikke ha nogen personlig eiendom, da alt i staten vil tilhøre ham, for, hvis kongen

¹⁾ Læg merke til at dette foredrag blev holdt i 1901!

kunde ha privat eiendom, vilde det se ut som om det hele ikke virkelig var hans.

Kongens slegtninger — undtagen tronarvingen — som ogsaa vil faa sit underhold av staten, — vil maatte tjene som embedsmænd, eller ogsaa arbeide for at beholde sin ret til at besidde eiendom. Deres kongelige blod vil ikke berettigede dem til at leve paa statens bekostning.

Der vil bli stigende stempelavgift paa alle salg og kjøp saavel som arveavgift. Alle transaktioner uten stempler vil bli ulovlige, og den forige eier vil maatte betale procenter av avgiftssummen til staten fra salgsdatoen.

Alle overdragelsespapirer maa indleveres til de lokale skattemyndigheter, med opgivelse av navn og tilnavn baade paa den forrige og den nye eier, samt begges boliger.

En saadan fremgangsmaate vil bli paalagt for alle transaktioner over et visst beløp, nemlig over hvad der trænges til det daglige livs utgifter. Salg av livsfornødenheter vil kun kræve et almindelig fastsat avgiftsstempel.

Bare beregn hvor meget større statsindtægter en saadan beskatning vil gi, end det system de fremmedes regjeringer nu anvender.

Staten vil maatte holde som reserve et visst kapitalfond, og i tilfælde av at skatteindtægten overgaar denne sum, vil den overflødige indtægt bli sat i omløp igjen, og anvendt til at organisere forskjellige offentlige arbeider.

Direktoratet over disse arbeider vil henhøre under et regjeringsdepartemang, og saaledes vil de

arbeidende klassers interesser bli nøie forbundet med regjeringens og selvherskerens. En del av dette overskud vil ogsaa bli anvendt til præmier for opfindelser, og til produktion.

Det er en væsentlig sak, at kontantbeholdningen ikke maa faa lov at ligge unyttig i statens bank utover de summer der er avsat for et eller andet særlig formaal. Kontanter eksisterer for at sættes i omløp, og en ophobning av penge har altid en skjæbnesvanger indflydelse paa statens affærer, siden penge virker som olje i statens maskineri, og hvis oljen faar lov at ligge og tykne, gaar maskineriet istaa.

Det, at værdipapirer nu er traadt istedenfor en stor del av kontantbeholdningerne, har fremkaldt netop en saadan ophobning. Følgerne av dette synes soleklare nok.

Vi vil ogsaa oprette et revisionsdepartemang, der skal sætte kongen i stand til naar som helst at faa fuld oversigt over statens inntægter og utgifter. Alle rapporter skal holdes fuldt a jour, undtagen for den løpende og den forutgaaende maaned.

Den eneste som ikke kan ha nogen interesse av at bestjæle statsbanken, vil være statens overhoved. Av denne grund vil hans kontrol stanse enhver mulighet for lækage og unødvendige utgifter. Ceremonielle hoffester som kun optar herskerens tid, vil bli opgit for at gi ham tid til at røgte sit regjeringshverv. Under vort styre vil herskeren ikke være omgit av hoffolk, der lyder hans vink for pomps og pragts skyld, og kun tænker paa sine

egne affærer, mens de skyver statens tarv og trivsel tilside.

Alle de økonomiske kriser, som vi saa behændig har anordnet i de fremmedes lande, blev utført ved at trække kontante penge ut av omløp. Store formuer ophobes, og regjeringen staar uten penge, som den derfor maa be om som statslaan, netop av de store kapitalister. Disse laan tynger regjeringerne, hvis hænder blir bundne av al denne gjæld, der kræver store renter.

En koncentration av al produktion i kapitalisternes hænder har utsuget folkets producerende evne, og dermed statens rigdom.

For øieblikket kan kontantbeholdningen ikke tilfredsstille de arbeidende klassers behov, fordi der ikke er nok til alle.

Pengeutstedelsen maa holde skridt med befolkningens tilvekst, og barn maa beregnes at bruke penge fra den første dag de ser lyset. En revision av kontantbeholdningen fra tid til anden er av vital betydning for hele verden.

Jeg tror I vet, at guldmyntfoten har været til ødelæggelse for alle de stater, som har antat den, fordi guldpengene ikke kunde tilfredsstille befolkningens behov, saameget mere som vi har sørget for at ophobe gullet og holde det tilbake fra cirkulationen.

Vor regjerings pengevæsen vil bli baseret paa landets arbeidsevne, (og pengene skal være av papir eller træ.)

Vi vil utstede tilstrækkelig mange penge for

NB!
fr. Hitler-
Tyskland

hver undersaat, med tillæg for hver fødsel, og fradrag for hvert dødsfald.

For at der ingen forsinkelse skal finde sted med betalingen av regjeringsomkostninger, skal herskeren selv utstede ordre om hvorledes saadanne summer skal utbetales, og saaledes vil den begunstiggelse som enkelte ministerier viser overfor særskilte departemanger, bortfalde.

Regnskaperne for statens indtægter og utgifter maa holdes sammen, saa at de til enhver tid kan sammenlignes.

De planer som vi vil lægge og utføre for at reformere de fremmedes finansielle institutioner, vil bli sat i verk paa en saadan maate at de fremmede ikke merker dem. Vi vil paapeke nødvendigheten av reformer, paa grund av den uorden der hersker i de fremmede staters finanser. Vi vil vise dem at den første grund til det daarlige finansstel ligger deri, at de begynder hvert finansaar med et omtrentlig utkast til et budget, hvis beløp stiger fra aar til aar av følgende grund: Det aarlige budget tøies med stor vanskelighet ut, saa det varer til utgangen av det første halvaar. Saa opsættes et nyt, revidert budget, som skaffer penger — i almindelighet til tre maaneder til; derefter bevilges et tillægsbudget, og ved aarets utgang vedtages et oppgjørsbudget. Aarets budget baseres paa det foregaaende aars totalutgifter, derfor er der en overskridelse hvert aar paa omtrent 50 pct. av den nominelle sum, og det aarlige budget blir tredoblet paa ti aar. Takket være en saadan fremgangsmaate, som taaltes av de fremmedes

«Это ли не хитрость „змія, который был хитрее всех змеев полевых, которых создалъ Господь“! (Быт. III, 1).

Чтобы покончить съ „тайной беззаконія“ еврейской кабалы и масонства, я представлю здѣсь ея символическую формулу изъ книги того же кабалиста-масона и чернокнижника, котораго я цитировалъ выше. Вотъ изображеніе этой формулы, или, какъ называется ее упомянутый авторъ, „аксіомъ“:

Разсмотримъ знаки этой „аксіомы“.

Въ центрѣ ея — Соломонова печать — со знакомъ „ означающимъ въ кабаль борьбу. Въ этой печати мы видимъ, что тре-

Рис. 26-а.

угольники ея расположены уже въ обратномъ порядкѣ: свѣтлый обратился вершиною вверхъ, а темный — вершиною внизъ. Въ то же время отъ печати этой свѣтлый треугольникъ какъ бы отдѣлился ввысь и образовалъ сверху самостоятельную фигуру со знакомъ „ въ центрѣ. Знакъ этотъ въ кабаль означаетъ „конецъ и завершеніе великаго творенія“. Отъ той же печати, отъ темнаго ея треугольника во внутрь круга, какъ бы, опущенъ и заключенъ такой же темный крестъ, на который наложена квадратная печать съ тѣмъ же кабалистическимъ знакомъ „ означющимъ „конецъ великаго творенія“.

Сображаясь со всѣмъ, что было обнаружено выше сего въ моемъ разоблаченіи масонской тайны, нельзя не видѣть въ этой аксіомѣ все того же кошунства одолѣнія дьяволомъ Бога, заключенія креста Господня какъ бы въ центрѣ земного шара (круга) —

Kabbalas og frimureriets merke «Axiom».

skjødesløse regjeringer, er deres reserver nu uttømt. Da saa laanene utløp, tømte de sine statsbanker, og kom paa fallitens rand.

I vil let forstaa at en saadan ledelse av finansvæsenet, som vi fik de fremmede til at nøie sig med, ikke kan brukes av vor regjering.

Hvert nyt laan beviser regjeringens svakhet og dens svigtende evne til at forstaa sine egne rettigheter. Hvert laan hænger som et Damoklessverd over hoderne paa de herskere, som istedenfor at skaffe sig penger direkte fra nationen ved hjælp av midlertidig beskatning, kommer til vore bankierer med hatten i haanden.

Utenlandske laan er som igler, der ikke kan skilles fra regjeringslegemet, før de falder av av sig selv, eller før regjeringen faar rystet dem av sig. Men de fremmede regjeringer har ingen som helst trang til at ryste dem av. Tvertimot øker de laanenes antal, og derfor er en saadan stat dømt til at dø av det blodtap den forvolder sig selv. For hvad andet end en igle er et utenlandsk laan? Et laan er utstedelsen av regjeringspapirer, der medfører en forpligtelse til at betale renter, som utgjør en viss procent av det samlede beløp. Hvis et laan er paa 5 pct., vil regjeringen om 20 aar unødig ha utbetalt en sum der svarer til hele laanebeløpet, bare for at dekke renterne. Om 40 aar vil de ha betalt beløpet to ganger, og om 60 aar tre ganger, mens laanet fremdeles forblir en ubetalt gjæld.

Av denne beregning fremgaar det klart, at saadanne laan, under det nuværende beskatnings-

system (1901) berøver den fattige skatteyder hans sidste øre for at betale renter til de fremmede kapitalister, av hvem staten har laant pengene, istedenfor at skaffe de nødvendige penge fra nationen selv, rentefrit i form av beskatning.

Saalænge laanene var indenlandske, flyttet de fremmede bare pengene fra de fattiges lommer til de rikes; men efterat vi bestak de nødvendige personer til at sætte utenlandske laan istedenfor indenlandske strømmer al de fremmedes rigdom ind i vore pengeskaper, og de fremmede er begyndt at betale os hvad der i virkeligheten ikke er andet end en tribut.

Ved sin skjødesløse statsmandsudygtighet, eller takket være deres ministres korrupsion, eller deres uvidenhed i finansielle spørsmåal, har de fremmede monarker sat sine folk i gjæld til vore banker, saa de aldrig kan faa obligationerne avbetalt. I kan forstaa hvilke anstrengelser det har kostet os at bringe i stand en saadan sakernes stilling.

Under vort styre vil vi passe vel paa at pengeophobning ikke skal finde sted, og derfor vil vi ikke ha nogen statslaan, uten 1 procents statspapirer, for at rentebetaling ikke skal utsætte landet for at utsuges av igler.

Retten til at utstede værdipapirer vil utelukke bli git til kommersielle selskaper. Disse vil ingen vanskelighet ha for at betale procenter av sine indtægter, fordi de laaner penge til forretningsforetagender, men regjeringen kan ikke skaffe sig utbytte med laante penge fordi den kun laaner penge for at gi ut hvad den har laant.

Aktier vil ogsaa kjøpes av staten, som saaledes blir kreditor, — istedenfor debitor og tributbetaler som den nu er. Saadanne forholdsregler vil sette en stopper for al dovenskap og lathet, som var bra nok saalænge de fremmede var uavhengige, men som vi ikke ønsker at se under vort styre.

Hvor tomme de rent dyriske hjerner hos de fremmede er, fremgaar tydelig nok av den kjendsgjerning, at de, da de laante penge av os mot renter, ikke indsaa at enhver sum saaledes laant, samt renterne av den maatte bli at betale ut av landets egne hjælpekilder. Det vilde ha været enklere, om de hadde tat penge fra sine egne undersaatte, uten renter, straks. Dette beviser vort geni, og at vort folk er utvalgt av Gud. Vi har behandlet laanespørsmålet saa behændig at vi endog har faat de fremmede til at tro den har fordel av det.

Vore beregnede budgetter, som vi vil fremlægge naar den tid kommer, og som vil være utarbeidet efter aarhundreders erfaring, og som vi har hat under betænkning, mens de fremmede regjerte, vil være forskjellige fra de fremmedes, fordi de vil være klart forstaaelige, og vil bevise for verden, hvor velsignelsesrike vore nye planer skal bli. Disse planer vil gjøre en ende paa saadanne misbruk som den hvorved vi blev herrer over de fremmede, og som ikke kan tillates at eksistere under vort styre. Vi vil arrangere vort budgetsystem saaledes, at ikke en, fra kongen til den mindste kontorist, ubemerket skal kunne til-

vende sig den mindste pengesum til andet formaal end det hvortil pengene fra først av er bestemt.

Uten en klar, fast plan er det umulig at regjere. Selv riddere og helte gaar tilgrunde naar de gaar frem uten at vite hvor de gaar, og naar de begynder sin færd uten at skaffe sig det de trænger til den.

De fremmedes suveræner, hvem vi med held fik til at opgi sine regjeringspligter ved hjælp av repræsentation og underholdning, pomp og anden tidsfordriv, var ikke andet end skjermbrætter, som skjulte vore intriger.

Indberetninger fra de fremmede embedsmænd, der blev utsendt istedenfor suverænen, for at utføre hans offentlige pligter, blev skrevet for dem av vore agenter. Ved alle leiligheter behaget disse indberetninger suverænerens kortsynte forstaaelse, ledsaget som de var av forskjellige planer til fremtidige besparelser. «Hvorledes kunde de økonomisere, ved nye skatter?» kunde de ha spurt, men de spurte ikke, de, som læste vore indberetninger.

I vet selv hvilket finansielt kaos de fremmede har skaffet sig ved sin egen efterladenhet; de ender i bankerotten tiltrods for undersaaternes haarde arbeide.

Jeg vil nu utdype hvad jeg omtalte i mit foredrag ved vort forrige møte, og gi en detaljert forklaring av indenlandske laan. Men jeg vil ikke videre gaa ind paa de utenlandske laan, da de allerede har fyldt vore sikkerhetskjældere med de

fremmedes guld, og desuten fordi vor Verdens-Regjering ikke vil ha nogen utenfor staten at laane penge av.

Vi benyttet os av de administrerendes korrup-tion og de fremmede monarkers efterladenhet til at skaffe os to og tre ganger de summer vi laante til deres regjeringer, og som de i virkeligheten ikke trængte. Hvem kunde gjøre det samme med os? Derfor vil jeg kun gaa ind paa spørsmålet om indenlandske laan.

Naar regjeringen bekjendtgjør at et saadant laan skal utstedes, aapner regjeringen tegningen til obligationerne. For at disse papirer skal være tilgjengelige for alle, lyder de paa meget smaa summer. De som først tegner faar obligationerne under pari. Dagen efter sættes prisen op, for at lede folk til at tro, at alle er ivrige efter at faa fat paa dem.

I løpet av et par dage er statskassens kjælder fuld av penge for laanet, som blir overtegnet. (Hvorfor fortsætter man med at ta imot penge for et laan som allerede er overtegnet?) Der er tydelig tegnet betydelig mere end den sum regjeringen bad om, og heri ligger den hele effekt — almenheten stoler tydeligvis paa sin regjering.

Men naar det er slut med komedien, har man igjen en kjendsgjærning, som bestaar i en meget stor gjæld. Og for at betale renterne paa denne gjæld, maa regjeringen ta sin tilflugt til nye laan, som igjen ikke ophæver statsgjælden, men bare øker den. Naar regjeringens laaneevne er uttømt, maa renter paa laanene betales med nye skatter.

Disse skatter er ikke andet end gjæld stiftet for at dække anden gjæld.

Saa kommer der en periode, da laanene konverteres; men konverteringen nedsætter kun rentebeløpet, det ophæver ikke gjælden. Desuten kan den kun foretages med kreditorernes samtykke. Naar konvertering anmeldes, faar kreditorerne ret til enten at akceptere den, eller til at faa sine penge tilbage, hvis de ikke ønsker at akceptere konverteringen. Hvis nu alle krævet sine penge tilbage, vilde regjeringen være fanget i sin egen snare, og vilde ikke kunne tilbagebetale alle pengene. Heldigvis forstaar de fremmede regjeringers undsaatter sig svært daarlig paa finanser, og de har altid foretrukket at se sine værdipapirer synke i værdi, og renterne nedsættes, fremfor at risikere en ny kapitalanbringelse; paa denne maate har de git sine regjeringer anledning til at bli kvit gjæld, der ofte løp op i mange millioner.

De fremmede vover ikke at gaa saaledes frem med utenlandske laan, fordi de vet, at vi i saa tilfælde vilde forlange vore penge.

Ved saadan handlemaate vilde regjeringen aapent indrømme sin egen bankerot, hvilket klart vilde vise folket, at dets interesser og regjeringens interesser ikke falder sammen. Jeg henleder særlig opmærksomheten herpaa, og ogsaa paa følgende: for øieblikket blir alle indenlandske laan konsolideret ved saakaldte midlertidige laan, d. v. s. gjæld, hvis betalingsfrist er kort. Disse laan bestaar i penge, der er indskudt i statsbanker og sparebanker. Disse penge, som er til regjeringens

disposition i et betydelig tidsrum, blir brukt til at betale renter paa utenlandske laan, og istedenfor penge sætter regjeringen et tilsvarende beløp av sine egne værdipapirer ind i bankerne. Disse statspapirer dækker alle underskud i de fremmede staters pengeskape.

Naar vor konge sitter paa sin verdenstrone, vil alle saadanne finansielle behændighetsknep forsvinde. Vi vil ødelægge markedet for offentlige værdipapirer, fordi vi ikke vil tillate at der rokkes ved vor anseelse derved, at vore papirer synker eller stiger, deres værdi skal fastsættes til pari, uten mulighed for kursforandringer. Stigning forårsaker fald, og det var ved værdistigning vi begyndte at nedbryte de fremmedes offentlige værdipapirers anseelse. Istedenfor børser vil vi sætte vældige regjeringsorganisationer, hvis pligt vil bestaa i at beskatte forretningsforetagender, eftersom regjeringen finder det tjenlig.

Disse institutioner vil ha en saadan stilling, at de paa en dag kan kjøpe op aktier for millioner av kroner, eller om de vil, kaste dem ut paa markedet. Saaledes vil alle forretningsforetagender være ayhængige av os. Tænk for en magt vi skal ha!

I alt det jeg hittil har omtalt, har jeg forsøkt at gi et sandt billede av de nuværende begivenheters sande hemmeligheter, og likesaa fortidens, som alle munder ut i skjæbnens elv, og hvis resultater vil vise sig i en nær fremtid. Jeg har for-

klaret de hemmelige planer, hvorefter vi behandler de fremmede, og likeledes vor finanspolitik. Jeg har bare nogen faa ord at tilføie.

I vore hænder er nutidens største magt koncentreret, jeg mener guldet. I løpet av to dage kan vi skaffe hvilke som helst summer frem fra vore hemmelige skatkamre.

Er det da endnu nødvendig for os at bevise, at vort styre er Guds vilje? Er det mulig at vi med saadanne uhyre rigdomme ikke skal kunne bevise det — at alt det guld vi i saa mange aarhundreder har samlet op ikke skal hjælpe os i vor gode sak — det vil si i ordenens gjenoprettelse under vort styre?

Dertil kan der komme til at trænges en viss grad av voldsmagt, men denne orden vil i sin tid bli gjenoprettet. Vi vil bevise at vi er de velgjørere, som gjenopretter fred og frihet for en forpint verden. Vi vil gi verden del i denne fred og frihet, men visselig kun paa én betingelse — den nemlig at de strengt overholder vore love. Desuten vil vi gjøre det klart for enhver at frihet ikke bestaar i løssluppenhet, eller i at gjøre hvad enhver finder paa. Likeledes at en mands stilling eller magt ikke gir ham ret til at forkynde nedbrytende prinsipper saasom religionsfrihet, likhet, eller lignende ideer. Vi vil ogsaa gjøre det klart, at individuel frihet ikke gir nogen ret til at ophidse sig selv eller andre med latterlige taler til uordnede masser. Vi vil lære verden at den sande frihet kun bestaar i at en mands person og eiendom er ukrænkelig, saalænge han overholder

samfundslivets love. At en mands stilling vil afhænge av hans opfatning av andres ret, og at hans værdighet forbyr ham fantastiske tanker om hans eget jeg.

Vor magt vil bli herlig, fordi den vil bli mægtig, og den vil beherske og lede, men aldeles ikke følge hobens ledere eller andre folketalere, der roper ut ord uten mening, som de kalder ideale prinsipper og som ikke er andet end utopiske ideer. Vort styre vil organisere den samfundets orden, hvori folkenes lykke bestaar. Denne magts anseelse vil skaffe den mystisk tilbedelse, saa vel som alle folkeslags underkastelse. En sand magt gir ikke efter for nogen magt, selv ikke Guds. Ingen vil vove at nærme sig den i den hensigt at bortta saa meget som den mindste trevl av dens magt.

For at folket skal bli vant til lydighet, maa det opøves i beskedenhet, derfor vil vi reducere produktionen av luksusartikler. Paa denne maate vil vi ogsaa fremtvinge moral, som nu nedbrytes ved stadig kappestrid i luksus. Vi vil patronisere husflid for at skade private fabriker.

Der ligger en nødvendighet for saadanne reformer ogsaa deri, at store private fabrikherrer ofte opvigler sine arbeidere mot regjeringen, kanske uten at vite det.

De brede lag som arbeider i den lokale industri, vet ikke hvad arbeidsløshet betyr, og dette gjør at den klynger sig til de eksisterende forhold og opretholder regjeringen. Arbeidsløshet er regje-

ringens farligste fiende; den har gjort sit arbeide for os, saasnart vi ved dens hjælp har faat magten.

Drukkenkap vil ogsaa bli forbudt, som en forbrydelse mot menneskeheten, og vil bli straffet som saadan, for mennesket blir dyrets like under alkoholens indflydelse.

Nationerne bøier sig kun blindt for en sterk magt, som er uavhengige av dem, og i hvis haand de kan se et sverd, et forsvarsvaaben mot alle samfundsoprør. Hvorfor skulde de forlange av sin konge at han har en engels sjæl? De maa i ham se legemliggjørelsen av styrke og magt.

En hersker maa opstaa som vil overfløie alle nuværende regjeringer, der har levet av en masse, hvis demoralisation vi har skapt med anarkiets flamme. En saadan hersker maa begynde med at slukke denne flamme, som stadig blusser op fra alle sider.

For at opnaa dette maa han tilintetgjøre alle foreninger der kan være flammens arnested, selv om han maa utøse egen slegts blod. Han maa danne en velorganisert hær, som ivrig vil bekjempe anarkiets smittestof, der kunde komme til at forgifte regjeringslegemet.

Vor hersker vil være utvalgt av Gud og indsat fra oven, forat han skal knuse alle ideer der er influeret av instinkt og ikke av fornuft, av brutale principper og ikke av humanitet. For øieblikket har disse ideer held med sig i sit røveri og sin vold under rettens og frihetens fane.

Saadanne ideer har ødelagt alle samfundsorga-

nisationer, og fører derfor frem til Kongen av Israels herredømme.

Men deres roller er utspillet, saasnart vor konges regjering begynner. Da maa vi feie dem væk, saa at der intet smuds skal ligge paa vor herskers vei. Da skal vi kunne si til folkene: «Bed til Gud, og bøi Eder for ham som bærer forutbestemmelsens merke, og hvis stjerne Gud selv har ført, for at ingen anden end han skulde kunne befri menneskeslegten fra al synd.»

Nu vil jeg behandle vor fremgangsmaate, hvorved vi vil styrke Kong Davids dynasti saa at det kan vare til den sidste dag.

Vor maate at sikre dynastiet paa vil hovedsagelig bestaa i de samme principper som har git vore vise mænd verdens virkelige styrelse, det vil si hele menneskehetens ledelse og opdragelse.

Flere medlemmer av Davids sæd vil forberede konger og deres tronfølgere, som ikke vil bli valgt efter arveret, men efter sin egen dygtighet. Disse tronfølgere vil bli indviet i vore hemmelige politiske mysterier og regjeringsplaner, mens der omhyggelig sørges for at ingen anden faar del i dem.

Saadanne forholdsregler blir nødvendige for at overbevise alle om, at kun de kan herske, som er blit indviet i regjeringskunstens hemmeligheter. Kun saadanne mænd vil lære hvorledes vore planer skal anvendes i praksis, og hvorledes aarhundreders cpsamlede erfaring skal brukes. De vil bli indviet

i de logiske slutninger vi drar av alle observationer i vort politiske og økonomiske system og i alle samfundsvidenskaper. Kortsagt de vil lære at kjende den sande aand i alle de love som er nedlagt i naturen selv, for at de skal kunne herske over menneskeheten.

Suverænens direkte tronarvinger vil bli forbigaaet, hvis de viser sig letsindige eller bløthjertede under sin opdragelse, eller hvis de viser andre karaktertræk, der kan bli skadelige for deres magt, og som kan gjøre dem uduelige som herskere og kanske skade kronens anseelse. Vore ældste vil kun betro regjeringens tøiler i hænderne paa mænd der kan regjere med fast haand, selvom der kanske ogsaa kom grusomhet til.

I tilfælde av sygdom eller tap av energi vil vor konge bli tvungen til at overgi regjeringen til dem av hans slekt som har vist sig mere skikkede.

Kongens nærmeste planer og hans planer for fremtiden vil ikke engang kjendes av hans nærmeste raadgivere. Bare vor hersker og de tre som indviet ham, skal kjende fremtiden.

I herskerens person, hans, som med sikker vilje vil styre og regjere baade sig selv og menneskeheten, skal folket anerkjende næsten skjæbnen selv og dens veie blandt menneskenes barn. Ingen vil kjende herskerens hensigt med de befalinger han utsteder, og derfor vil ingen vove at lægge hindringer paa hans hemmelighetsfulde veie.

Naturligvis maa herskeren være begavet nok til at tumle med vore planer. Derfor betræder han ikke tronen, før hans aand er prøvet av vore vise.

For at alle undersaatte skal elske og ære sin monark, maa han ofte tale offentlig til dem. Det vil bringe de to magter i harmoni, kongemagten og masserne, hvem vi i de fremmedes stater holder fra hinanden, ved at skræmme dem med hinanden.

Vi maatte skræmme dem med hinanden for at de, naar de var vel adskilt, skulde komme ind under vor indflydelse.

Israels konge maa ikke la sig styre av sine egne lidenskaper, allermindst sanseligheten. Han maa ikke tillate sine animalske instinkter at ta magten fra hans aand. Sanselighet ødelægger sikrere end nogen anden lidenskap alle aandelige og forutseende evner; den distraherer menneskenes tanker, og vender dem mot det værste i den menneskelige natur.

Universets støtte i Verdens-Herskerens person, rundet av Davids hellige sæd, maa gi avkald paa alle personlige lidenskaper for sit folks velfærds skyld.

Vor konge maa være uten dadel.

Undertegnet av repræsentanter for Zion av 33. grad.

EFTERSKRIFT:

Disse protokoloptegnelser blev tat ut av en stor bok med optegnelser fra foredrag. Min ven fandt dem i jernskapet i hovedkvarteret for Zion-Foreningen. Dette hovedkvarter er for øieblikket i Frankrike.

Frankrike tvang Tyrkiet til at gi forskjellige privilegier til de skoler og religiøse institutioner av alle bekjendelser som vil komme under fransk protektorat i Lille Asien. Deri medindbefattes naturligvis ikke de romersk-katolske skoler og institutioner som er utdannet fra Frankrike av de sidste regjeringer. Dette faktum beviser bare at Dreyfusskolens diplomati kun er ivrig efter at bevare Zions interesser, og arbeider for at kolonisere Lille Asien med franske jøder. Zion har altid visst at skaffe sig indflydelse ved hjælp av hvad Talmud kalder dets «arbeidsdyr», hvormed der menes ikke-jøder i sin almindelighet.

I henhold til beretninger om en hemmelig jødisk zionisme, utarbeidet Salomon og andre jødiske vise allerede 929 f. Kr. i teorien en plan for en fredelig zionistisk erobring av hele verden.

Eftersom historien utviklet sig, blev denne plan

utarbeidet i alle detaljer, og fuldført av mænd som i tidernes løp blev indviet i spørgsmaalet. Disse lærde bestemte sig til ved fredelige midler at erobre verden for Zion, med den symbolske slanges list, dens hvis hode skulde betyde dem som var indviet i planen for den jødiske administration, og hvis legeme skulde repræsentere det jødiske folk. Administrationen blev altid holdt hemmelig selv overfor jødefolket. Eftersom denne slange fandt veien til kjernen i de folk den traf paa, underla den sig og opslukte alle disse staters ikke-jødiske magt. Det er forutsagt at slangen skal fuldføre sit verk med streng iagttagelse av den engang lagte plan, indtil dens forutbestemte løp ender med at dets hoved vender tilbage til Zion, og til slangen paa denne maate har omringet hele Europa — og indtil den ved at lægge Europa i lænker underlægger sig den ganske jord. Dette skal den utføre ved at bruke sin kraft til at underkaste sig de øvrige lande ved en økonomisk erobring.

Slangens hode kan kun vende tilbage til Zion efterat alle Europæiske suveræners magt er styrtet, det vil si naar der ved hjælp av økonomiske kriser og almindelig ødelæggelse overalt blir frembragt en aandelig demoralisation og en moralsk raattenhet, hovedsagelig ved hjælp av jødiske kvinder der gir sig ut for at være franske, italienske o. s. v. Disse er de sikreste utbredere av utsvævelser blandt ledende mænd i spidsen for nationerne.

Kvinder i Zions tjeneste optræder som lokkeduer for dem som, takket være disse kvinder, altid

trænger penge, og derfor altid er rede til at sælge sin samvittighet for penge. Disse penge blir da ogsaa virkelig bare laant av jøderne, for gjennem de kvindelige agents hænder vender de snart tilbage til de bestikkende jøder, — men ved disse transaktioner blir der kjøpt slaver til Zions sak.

Det er naturligt for et saadant foretagendes held, at hverken de offentlige embedsmænd eller de private enkelte individer erkjender den rolle der spilles av kvinderne i Zions sold. Derfor dannet lederne av Zions sak en slags religiøs kaste, som ivrig f lgte den mosaiske lov og Talmuds mange regler. Hele verden trodde at Moselovens maske var jødernes virkelige livsregel. Ingen tænkte p a at undersøke disse livsregler nærmere, især da alles  ine var rettet mot det guld, der kunde skaffes frem netop av denne kaste, og som gav kasten dens absolute frihet til dens politiske og økonomiske intriger.

En skitse av den symbolske slanges bane ser ut som følger: Dens første stadium i Europa var 429 f. Kr. i Grækenland p a Perikles's tid, da slangen først begyndte at angripe dette lands magt. Det andet stadium var i Rom under Augustus ca. 69 f. Kr. Det tredje i Madrid under Karl V ca. 1552. Det fjerde i Paris ca. 1700 p a Ludvig 14des tid. Det femte i London fra 1814 og fremover (efter Napoleons fald). Det 6te i Berlin i 1871 efter den fransk-tyske krig. Det syvende i St. Petersburg, hvorover slangens hode er tegnet under aarstal 1881.

Alle disse stater som slangen gik igjennem,

har faat sine forfatningsgrundvolde røkket, Tyskland med sin tilsynelatende magtstilling danner ingen undtagelse. I økonomisk henseende er Tyskland og England blit spart, men det er kun indtil Ruslands erobring er fuldbyrdet, ti paa den koncentrerer slangen nu alle sine evner. Slangens videre bane vises ikke paa dette kart, men pile antyder dens nærmeste bevægelse mot Moskva, Kiev og Odessa.

Det er os nu velbekjendt til hvilken grad de sidstnævnte byer var centrer for den aktive jødiske race. Konstantinopel vises som det sidste stadium paa slangens bane¹⁾ før den naar Jerusalem.

Det er kun et kort stykke igjen, og slangen kan fuldende sin ring og bringe sit hode tilbake til halen.

For at sette slangen i stand til let at gjennemløpe denne bane, blev følgende forholdsregler tat av Zion i den hensigt at omdanne samfundet og omvende de arbeidende klasser: Først og fremst blev den jødiske race organisert saaledes at ingen kunde trænge ind til og aabenbare dens hemmeligheter. Gud selv formodes at ha sagt til jøderne at de er forutbestemte til at beherske hele jorden i form av et udelelig kongerike Zion. Det er blit dem fortalt at de er den eneste race som fortjener at kaldes menneskelig, og at alle andre racer er bestemt til at være «arbeidsdyr» og slaver for

1) Merk: dette kart var tegnet før revolutionen i Tyrkiet.

jøderne, og at deres maal maa være erobringer av verden og opreisningen av en verdenstrone i Zion. (Jfr. Sanh. 91, 21, 1051.)

Jøderne blev belært om at de er overmennesker, og at de maa holde sig avsondret fra alle andre folk. Disse teorier inspirerte dem med en selvforherligelsens idé, fordi de er de retmæssige Guds barn. (Jfr. Jihal 67, 1; Sanh. 58, 2.)

Den jødiske races avsondrede liv opretholdes strengt ved «Kaghal» systemet som paalægger enhver jøde at hjelpe en slegtning uavhengig av den hjelp han mottar fra den lokale administration, og som beskytter Zions regjering mot de fremmede regjeringers blik; disse forsvarer paa sin side altid det jødiske selvstyre, da de feilagtig anser dem at være en rent religiøs sekt. De nævnte ideer som blev indpodet i jøderne, har ogsaa i høi grad hat indflydelse paa deres materielle liv.

Naar vi læser saadanne arbeider som «Gopayon» 14 s. 1; «Eben-Gaizar» 44, s. 81; «XXX VI Ebamot» 98; «XXV Ketubat», 36; «XXX VI Sanudri» 746; «XXX Kadushin», 68 A, som alle er skrevne til den jødiske races forherligelse, ser vi at de virkelig behandler alle ikke-jøder som om de var dyr, skapt til jødernes tjeneste. De tror at folkene, deres eiendomme ja endog deres liv egentlig tilhører jøderne, og at Gud tillater sit utvalgte folk at gjøre den bruk av dem som de finder for godt.

Efter deres lov blir alle deres mishandlinger av de fremmede tilgit hver nytaarsdag, da de

ogsaa faar avlad for lignende synder i det kommende aar.

For at opvække had mot de fremmede hos sit eget folk, spillet jødernes ledere rollen som provokatører i antisemitiske bevægelser ved at la fremmede faa rede paa endel av Talmuds hemmeligheter. Erklæret antisemitisme var ogsaa meget nyttig for ledende jøder, fordi den vakte medlidenhed i endel fremmedes hjerter overfor de folk som tilsynelatende blev mishandlet, og deres sympati saaledes blev paa Zions side.

Antisemitismen som foranlediget forfølgelse av de lavere klasser blandt jøderne, hjalp jøderne til at holde sine landsmænd i lydighet. De kunde tillate sig det, fordi de altid traadte til i tide, og frelste sine egne. Læg merke til at jødernes ledere i antisemit-optøierne aldrig led overlast med hensyn til sin personlige eiendom eller sin officielle stilling i sin administration. Dette er intet at undres over, fordi det var de samme ledere som opviglet «de kristne blodhunde» mot sine mere beskedne landsmænd, og blodhundene holdt deres hjord i orden for dem, og hjalp derved til med at iverksætte Zions solidaritet.

Efter sin egen opfatning har jøderne allerede opnaadd stillingen som øverste styrere over hele verden, og holder nu paa at kaste masken.

Naturligvis laa Zions stigende magt altid i deres guld; derfor behøvet de bare at arbeide for at gi guldet værdi.

Guldets høie pris skyldes hovedsagelig guld-pengene; dets ophobning i Zions hænder forklares

ved at jøderne har kunnet bruke alle internasjonale kriser til at monopolisere gullet. Dette er bevist ved familien Rotschilds historie, som den er fortalt i Paris i «Libre Parole».

Ved hjelp av disse kriser blev kapitalismens magt etableret under frisindets fane, og beskyttet av sindrikt uttænkte økonomiske og sociale teorier. Ved at gi disse teorier en videnskabelig iklædning opnaadde Zions ældste meget store resultater.

Stemmegivningssystemet gir altid Zion anledning til at indføre de love de vil ha frem, ved hjelp av bestikkelser. Den av de fremmedes statsformer de liker bedst, er republikken, da de der lettere kan faa kjøpt en majoritet, og det republikanske system gir deres agenter og deres hær av anarkister frit spillerum. Av denne grund støtter jøderne frisindet, og de dumme Europæere som lar sig narre av dem ser ikke det allerede tydelige faktum at der under en republik ikke findes mere frihet end under et enevælde. Tvertimot der eksisterer nemlig en pøbels undertrykkelse av minoriteten, som altid arrangeres av Zions agenter.

At dømme efter Montefiores testamente sparer Zion ikke paa pengene eller paa andre midler til at opnaa sine maal. I vore dage er alle regjeringer i hele verden bevisst eller ubevisst under ordre fra den store verdensregjering, som er Zion, fordi alle deres værdipapirer er i de sidstes hænder og alle lande er i gjæld til jøderne i en saadan utstrækning at de aldrig vil være i stand til at betale sin gjæld. Al handel og alle forretninger er, likesaavel som alt diplomati, i Zions hænder.

Ved hjælp av sine penge har de gjort Vestens folk til slaver. Ved at anvende en intens opdragelse paa materielt grundlag la jøderne tunge lænker paa hele Europa, hvormed de saa har smidd dem fast til sit verdensstyre.

Enden paa al national frihet staar for døren, og derfor vil det være slut paa al individuel frihet, fordi sand frihet ikke kan eksistere, hvor pengene gjør det mulig for Zion at regjere mobben og undertrykke den mere værdige og mere fornuftige del av samfundet.

«Hvo som har øren at høre med, han høre.»

Det er nu snart fire aar siden «Zions Ældstes Protokoller» kom i min besiddelse. Gud alene vet hvor mange resultatløse forsøk jeg har gjort paa at faa den frem i lyset, eller bare paa at advare dem som staar ved magten, og aabenbare for dem aarsaken til det uveir som hænger over det likegyldige Rusland, der uheldigvis synes at ha mistet ethvert begrep om det som foregaar rundt om.

Ikke før nu, da jeg frygter for det er for sent, har det lykkedes mig at offentliggjøre mit arbeide, i det haab at jeg skal kunne advare dem, som endnu har øren at høre med og øine at se med.

Der kan ikke være nogen tvil mulig. Med Satans hele magt og skrækvælde nærmer den tid sig da den triumferende konge av Zion skal regjere over vor uomvendte verden. Kongen av Zions

blod — Anti-Krist — staar like ved sin verdens-trone.

Verdensbegivenheterne gaar slag i slag; uenighet, krig, rygter, hungersnød, epidemier og jord-skjælv — det som var umulig igaar, er idag blit et fuldbyrdet faktum. Dagene flyr forbi, som om det var til bedste for det utvalgte folk. Der er ikke tid til grundig at studere menneskehetens historie fra «ondskapens hemmelighets» standpunkt, eller til historisk at paavise den indflydelse som «Zions Ældste» har hat paa menneskehetens ulykker, til at forutsi menneskeslegtens sikre fremtidige skjæbne, der allerede er rykket saa nær, eller til at avsløre den sidste akt i verdens tragedie.

Kristi lys alene og Hans Hellige Almindelige Kirkes lys kan gjennemtrænge de sataniske dyp-heter og aabenbare deres ondskap i dens fulde ut-strækning.

I mit hjerte føler jeg at tiden er inde til at sammenkalde det Ottende Økumeniske Concilium, hvortil hyrder og repræsentanter fra hele Kristen-heten uten at tænke paa hvad der i saamange aar-hundreder har skilt dem ad, vil flokke sig sammen for at møte Anti-Krists komme.

Slut

329

N 982

Den nye verdenskeiser

329

N 982

Den nye verdenskeiser

Denne bok forfaller til innlevering

Depotbiblioteket

76g0 54 710

Verdens-
keiser

m 323.1
NYE